

Liahona

Kaldet til at tjene: Tiden er kommet, s. 20

Mormons Bog giver indsigt til vanskelige tider, s. 30

Hvilken ulv vil du fodre? s. 52

Familieaktivitet: Tæl ned til konferencen, s. 63

© ELSPETH YOUNG, MÅ IKKE KOPIERES

Ivrigt arbejder hendes hænder, Elspeth Young

Lydia var purpurhandler fra byen Thyatira. Som de dydige kvinder, der omtales i Ordsprogenes Bog arbejdede Lydia »ivrigt« med sine hænder (Ordspr 31:13). Hun var blandt dem, der lyttede til apostlen Paulus, og »Herren åbnede hendes hjerte, så hun tog [ordene] til sig« (ApG 16:14).

Da hun og hendes husstand var blevet døbt, inviterede hun Paulus til at komme hjem til sig og undervise dem yderligere (se ApG 16:15).

Liahona, september 2012

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Fortæl åbenhjertigt om evangeliet**
Præsident Henry B. Eyring
- 7 Besøgsbudskabet: Særlige behov og ydet tjeneste**

ARTIKLER

- 12 Opbyg tro på Kristus**
Ældste D. Todd Christofferson
Vores tro kan blive til mere end blot et handlingsprincip.
- 16 Fortæl om evangeliet ved at give af dig selv**
Stephanie J. Burns og Darcie Jensen
Efterhånden som vi omvender os, kan vi fortælle om evangeliet gennem vores levemåde.

- 20 Seniormissionærer: Besvarer profetens kald**
Kendra Crandall Williamson
Det kræver tro at overvinde hindringerne ved missionærtjeneste, men det bringer store glæder.

- 30 Sådan lever Kristi disciple i tider med krig og uroligheder**
David Brent Marsh
Mormons Bog forklarer, at trofaste disciple kan have håb i vanskelige tider.

- 35 Høsten skal nok komme.**
Michael R. Morris
Når vi er lydige, kan vi være sikre på, at Guds velsignelser vil komme.

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Foto: Robert Casey.
Bagsiden: Foto stillet til rådighed af Grant og Terri Whitesides.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter fra aprilkonferencen**
- 9 Til styrke for de unge: Brug handlefriheden fornuftigt**
- 10 Vi taler om Kristus: Elske mine fjender**
Navnet tilbageholdt
- 26 Vores hjem og familie: Velsignelserne ved at fokusere på templet**
Joshua J. Perkey
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 74 Kirkenyt**
- 79 Forslag til familieaften**
- 80 Til vi ses: Hvad er jeg værd?**
Adam C. Olson

42

**42 De talte til os:
I er verdens lys**
Adrián Ochoa

48

- 46 Lige til sagen**
- 48 Oprethold balancen i dit liv**
Ældste M. Russell Ballard
Disse otte principper vil hjælpe jer med at fastholde balancen i en verden ude af balance.
- 51 Plakat: Brug tiden fornuftigt**
- 52 Til styrke for de unge: Handlefrihed og ansvarlighed**
Ældste Shayne M. Bowen
- 54 Velsignet ved et godt eksempel**
Ældste O. Vincent Haleck
Det, at være et godt eksempel, kan have langsigtet virkning
- 57 Den mægtigste hær**
H. Daniel Wolke Canales
Jeg vidste, jeg gerne ville tjene, men skulle jeg tjene i hæren eller i Guds hær?

58 Kun for unge

64

- 59 Lære at læse**
Ældste Larry R. Lawrence
Jeg fandt evangeliet ved at lære at læse.
- 60 Missionærvenner**
Jane McBride Choate
Kan det at fortælle andre om evangeliet være så enkelt som at invitere en ven med til Primary?
- 62 Vores side**
- 63 Nedtælling til generalkonferencen**
Brug denne aktivitet til at blive klar til konferencen.
- 64 Få Primary hjem: De ti bud lærer mig at elske Gud og hans børn**
- 66 Hej! Jeg er Timofei fra Kijev i Ukraine**
Chad E. Phares
Timofei inviterede tre venner med til templets åbent hus.
- 68 Historier om Jesus: Jesus besøger nefitterne**
Diane L. Mangum
- 70 Til mindre børn**
- 81 Figurer fra Mormons Bog**

Se om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.
Vink: Den er med i »Primary«.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Shayne M. Bowen, Craig A. Cardon, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsmedarbejdere: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

September 2012 Vol. 161 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Læs inspirerende beretninger om seniormissionærer, der overvinder hindringer for at tjene (se s. 20). Se foto og vidnesbyrd fra flere seniormissionærer fra forskellige steder på liahona.lds.org.

FOR DE UNGE

På s. 52 finder du den første serie af artikler om standarderne i det nye hæfte *Til styrke for de unge*. Find mere om alle standarderne på youth.lds.org.

FOR BØRN

Prøv aktiviteten »Nedtælling til generalkonferencen« på s. 63 og find andre konferenceaktiviteter på lds.org/general-conference/children.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Arbejde, 35

Befalinger, 64

Besøgsundervisning, 4

Bøn, 48, 58

Død, 26, 30, 38

Eksempel, 42, 54

Familie, 26, 40, 66

Fred, 38

Generalkonference, 8, 41, 63

Handlefrihed, 9, 51, 52

Harmoni, 48, 51

Jesus Kristus, 68

Konvertering, 26, 54, 59

Kærlighed, 10

Lydighed, 30, 35, 64

Læsefærdighed, 59

Missionering, 4, 12, 16, 20, 39, 40, 41, 42, 46, 57, 60

Modgang, 30

Mormons Bog, 30, 68, 81

Omvendelse, 30

Opstandelse, 68

Pagter, 12

Personlig værdi, 80

Primary, 70

Selvhjulpnehed, 35

Standarder, 40

Tempelklædninger, 47

Tempeltjeneste, 26

Tilgivelse, 10

Tjeneste, 7, 20, 44

Tro, 12, 20

Velsignelser, 35

Vidnesbyrd, 47

**Præsident
Henry B. Eyring**

Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

FORTÆL ÅBENHJERTIGT OM evangeliet

Gud lader beredte mennesker møde hans beredte tjenere, der ønsker at fortælle andre om evangeliet. Dette er også sket i jeres liv. Hvor ofte det sker afhænger af, hvor beredt jeres sind og hjerte er.

Jeg har en ven, der dagligt beder om at møde nogen, som er beredt til at modtage evangeliet. Han har altid et eksemplar af Mormons Bog på sig. Aftenen før en kort rejse besluttede han sig for ikke at tage et eksemplar med sig, men i stedet medbringe et uddelingskort. Men da han var klar til at gå, fik han en åndelig tilskyndelse: »Tag en Mormons Bog med dig«. Han lagde den i sin taske.

Da en kvinde, som han kendte, satte sig ved siden af ham på rejsen, tænkte han: »Er det denne person?« Hun fløj igen sammen med ham på tilbagevejen. Han tænkte: »Hvordan kan jeg bringe evangeliet på bane?«

I stedet sagde hun til ham: »Du betaler tiende til din kirke, ikke sandt?« Han svarede, at det gjorde han. Hun sagde, at hun egentlig også burde betale tiende til sin kirke, men det gjorde hun ikke. Så spurgte hun: »Hvad kan du fortælle mig om Mormons Bog?«

Han forklarede, at bogen er hellig skrift, endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, oversat af profeten Joseph Smith. Hun virkede interesseret, så han rakte ned i sin taske og sagde: »Jeg blev tilskyndet til at medbringe denne bog. Jeg tror, at den er til dig.«

Hun begyndte at læse i den. Da de skiltes, sagde hun: »Du og jeg skal tale mere om det her.«

Hvad min ven ikke kunne vide – men som Gud *vidste* – var, at hun søgte en kirke. Gud vidste, at hun havde betragtet min ven og funderet over, hvorfor hans kirke gjorde ham så lykkelig. Gud vidste, at hun ville spørge om Mormons Bog, og han vidste, at hun ville være villig til at blive undervist af missionærerne. Hun var beredt. Det var min ven også. Du og jeg kan også være beredte.

Den forberedelse vi har brug for, må finde sted i vores sind og vores hjerte. Kvinden havde hørt og husket ord om Mormons Bog, Herrens genoprettede Kirke og befalingen om at betale tiende til Gud. Og hun havde følt kimen til et vidnesbyrd om sandheden i sit hjerte.

Herren har sagt, at han vil åbenbare sandheden i vores sind og i vores hjerte ved Helligånden (se L&P 8:2). Flertallet af de mennesker, du vil møde, har fået den indledende forberedelse. De har hørt eller læst om Gud og hans ord. Hvis de har et tilstrækkeligt blødgjort hjerte, vil de have følt selv den mindste bekræftelse af sandheden.

Kvinden var beredt. Det var min ven også, den sidste dages hellige, der havde studeret Mormons Bog. Han havde følt et vidnesbyrd om dets sandhed, og han genkendte Åndens vejledning om at tage et eksemplar med

sig. Han var beredt i sit sind og i sit hjerte.

Gud bereder mennesker til at modtage jeres vidnesbyrd om den gengivne sandhed. Han fordrer jeres tro og jeres frygtløse handling til fortælle andre om det, der er blevet så værdifuldt for jer og dem, I holder af.

Bered jer til at fortælle andre derom ved hver dag at fylde jeres sind med evangeliets sandheder. Når I holder befalingerne og ærer jeres pagter, vil I føle Åndens vidnesbyrd og mere af Frelserens kærlighed til jer og til dem, I møder.

Hvis I gør jeres del, vil I få flere behagelige oplevelser med at møde mennesker, der er beredte til at høre jeres vidnesbyrd om sandheden – fra jeres hjerte til deres. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

O vervej at læse budskabet med familien og drøft det næstsidste afsnit, hvor præsident Eyring drøfter måder at styrke sit vidnesbyrd på. Drøft vigtigheden af at bære vidnesbyrd, når man fortæller om evangeliet med familien. Børnene i familien vil måske finde det behjælpeligt at lave rollespil om, hvordan man bærer vidnesbyrd for venner.

UNGE

At vide, hvad man skal sige

Hvis du føler, at du ikke ved nok om evangeliet til at fortælle andre om det, så find trøst i disse løfter fra skriften:

»Opløft jeres røst for dette folk; udtal de tanker, som jeg vil indgive jer i hjertet, så skal I ikke blive beskæmmet for mennesker.

For det skal blive givet jer i samme stund, ja, i samme øjeblik, hvad I skal sige« (L&P 100:5-6).

»Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26).

Det er store løfter, men for at opnå dem, må vi gøre vores del. I budskabet underviste præsident Eyring os om dette: »Bered jer til at fortælle om [evangeliet] ved hver dag at fylde jeres sind med evangeliets sandheder.« Hvad kan du gøre for at fylde dit sind med evangeliets sandheder?

BØRN

Forbered jer på at fortælle andre om evangeliet

Præsident Eyring siger, at en vigtig måde at forberede sig på at fortælle andre om evangeliet er ved at fylde vores sind med evangeliets sandheder, ligesom børnene gør herunder.

Se på billederne på nederste række og find noget, der er anderledes end på billedet ovenover.

Nævn nogle andre måder, hvorpå du kan forberede dig til at fortælle om evangeliet?

Gennemgå bønsmødet dette materiale og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres eget liv.

Tro, Familie,
Tjeneste

Særlige behov og ydet tjeneste

»Andres behov er til stede overalt,« sagde præsident Thomas S. Monson, »og vi kan alle gøre noget for at hjælpe en anden ... Medmindre vi mister os selv i at tjene andre, så er der ikke meget formål ved vores eget liv.«¹

Som besøglærere kan vi oprigtigt komme til at lære at kende og elske hver søster, som vi besøger. At tjene dem, vi besøger, vil komme naturligt af den kærlighed, vi har til dem (se Joh 13:34-35).

Hvordan kan vi lære vore søstres åndelige og timelige behov at kende, så vi kan hjælpe, når det er nødvendigt? Som besøglærere er vi berettiget til at modtage inspiration, når vi beder angående dem, vi besøger.

Det er også vigtigt at opretholde regelmæssig kontakt til vore søstre. Personlige besøg, telefonopkald, en opmuntrende hilsen, e-mail, at sidde med hende, en oprigtig kompliment, at række ud til hende i kirken, hjælpe hende i tider med sygdom eller behov og anden tjeneste, hjælper os til at våge over og styrke hinanden.²

Besøglærere bliver bedt om at rapportere om søstrenes velbefindende, særlige behov og om den tjeneste, der er blevet dem givet. Disse rapporter og vores tjeneste til vore søstre, hjælper os med at handle som Kristi disciple.³

Fra skrifterne

Joh 10:14-16; 3 Ne 17:7, 9; Moro 6:3-4

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 85.
2. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.5.1.
3. Se *Håndbog 2*, 9.5.4.
4. Mary Ellen Smoot, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 117.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85.

Hvad kan jeg gøre?

1. Søger jeg personlig inspiration for at vide, hvordan jeg kan afhjælpe åndelige og timelige behov hos hver enkelt søster, som jeg er blevet bedt om at våge over?
2. Hvordan ved søstrene, som jeg våger over, at jeg holder af dem og deres familie?

Fra vores historie

Det centrale ved besøgsundersøgning har altid været at tjene hinanden. Gennem fortsat tjeneste bringer vi venlighed og venskab, der rækker ud over de månedlige besøg. Det er vores omsorg, der betyder noget.

»Mit ønske er at bønfalde søstrene om at holde op med at bekymre sig om en telefonopringning eller et besøg i kvartalet eller om måneden,« sagde Mary Ellen Smoot, Hjælpeforeningens 13. hovedpræsident. Hun bad os i stedet om »at koncentrere os om at nære følsomme sjæle.«⁴

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede: »Det er livsvigtigt, at vi tjener hinanden i riget.« Han anerkendte dog, at ikke al tjeneste behøver at være helt modigt. »Meget ofte består vore tjenestegerninger af ganske enkle opmuntringer eller af at give ... hjælp med hverdagsagtige opgaver,« sagde han, »men vidunderlige konsekvenser kan komme ... af små, men bevidste gerninger!«⁵

Noter fra aprilkonferencen

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår aprilkonferencen 2012, kan I bruge denne side (og notesbøger til konferencer i fremtidige numre) til hjælp i jeres studium og anvendelse af den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

HISTORIER FRA KONFERENCEN

Min første kirkekaldelse

Jeg kom sammen med min familie i grenen i Frankfurt i Tyskland. Vi var velsignet med mange vidunderlige mennesker i vores lille gren. En af dem var vores grenspræsident, bror Landschulz ...

En søndag spurgte præsident Landschulz mig, om han måtte tale med mig ...

Han bad mig komme ind i et lille klasselokale – vores kirke havde ikke et kontor til grenspræsidenten – og der kaldte han mig til at tjene som diakonernes kvorumspræsident.

»Det er en vigtig stilling,« sagde han, og derpå tog han sig god tid og forklarede hvorfor. Han forklarede, hvad han og Herren forventede af mig, og hvordan jeg kunne få hjælp.

Jeg husker ikke ret meget af det, han sagde, men jeg husker, hvordan jeg følte det. En hellig og guddommelig Ånd fyldte mit hjerte, mens han talte. Jeg kunne mærke, at dette var Frelserens kirke. Og jeg følte, at den kaldelse, han gav mig, var inspireret af Helligånden. Jeg mindes, at jeg gik ud af det lille klasselokale og følte mig en smule højere end før ...

Jeg følte mig beæret, og jeg ønskede at tjene efter bedste evne og ikke skuffe hverken min grenspræsident eller Herren.

Jeg forstår nu, at grenspræsidenten blot kunne have sagt det nødvendige, da han kaldte mig til den stilling. Han kunne blot have fortalt mig ude på gangen eller til et præstedømmemøde, at jeg var den nye kvorumspræsident for diakonerne.

I stedet brugte han tid med mig og hjalp mig ikke blot til at forstå *hvad* min opgave bestod i, men endnu vigtigere end det, *hvorfor* ...

Det er for mig et eksempel på den motiverende kraft i præstedømmeledelse, der vækker ånden og inspirerer til handling.

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Præstedømmetjenestens hvorfor«, *Liahona*, maj 2012, s. 58.

Spørgsmål til overvejelse:

- Hvordan styrker det dig og dem, du tjener, at sige »ja« til kirkekaldelser?
- Hvad kan du gøre for at forberede dig til at tage imod en kirkekaldelse, selv når du har meget at se til?

Overvej at nedskrive dine tanker i din dagbog eller drøft dem med andre.

Flere hjælpekilder om dette emne: Guide til Skrifterne, »Kalde, kaldet af Gud«; Henry B. Eyring, »Lev op til din kaldelse«, *Liahona*, nov. 2002, s. 75-78.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

BRUG HANDLEFRIHEDEN FORNUFTIGT

En af de vigtigste sandheder, vi kan lære i vores ungdom, er, at sand frihed og varig lykke kommer ved at bruge vores handlefrihed til at holde Guds befalinger.¹ På s. 52-53 i dette nummer understreger ældste Shayne M. Bowen fra De Halvfjerds dette princip.

»I har potentialet til at modtage alt det, som Faderen har. Valget er jeres,« fortæller han de unge.

I en verden fyldt med ondskab og fare spiller forældre en afgørende rolle i at forberede deres børn til at træffe rette valg og overvinde fristelse. Faktisk har Herren givet os den formaning at »opdrage [vore] børn i lys og sandhed« (L&P 93:40).

Kirken har stillet ressourcer til rådighed til forældre, der kan hjælpe deres børn med at lære og efterleve denne standard. Følgende forslag kan vise sig at være en hjælp:

Forslag til undervisningen af unge

- Læs afsnittet om handlefrihed og ansvarlighed i *Til styrke for de unge* sammen med jeres teenager. Dette giver jer mulighed for at drøfte standarden og svare på de spørgsmål, som jeres søn eller datter måtte have.
- Læs ældste Bowens artikel i ungdomsafsnittet i dette nummer. Overvej at bruge historien om at fodre den rette ulv til at hjælpe jeres teenager med at forstå vigtigheden af at træffe gode beslutninger.
- Besøg youth.lds.org og vælg »For the Strength of Youth« under »Youth Menu«,

og vælg derefter »Agency and Accountability«. Der finder I skriftstedshenvisninger, videoer, spørgsmål og svar og artikler.

- Overvej at holde en familieaften eller familielektion om vigtigheden af at være modig og stå for det, vi tror på.²

Forslag til undervisning af børn

- Denne måneds Få Primary hjem handler om at vælge at holde befalingerne (se s. 64-65 i dette nummer). Læs historien sammen som familie og bed jeres barn om at lægge mærke til antallet af gode beslutninger, der bliver truffet i historien. Forklar, at vor himmelske Fader giver os mulighed for at træffe beslutninger, så vi kan lære og udvikle os. Fortæl om nogle af de ting, I har lært ved at træffe beslutninger.
- Fuldfør VDR-aktiviteten i Få Primary hjem. Tal da om konsekvenserne ved at træffe gode beslutninger. Bær jeres vidnesbyrd om velsignelserne, som I har modtaget ved at træffe rette beslutninger.
- Se yderligere forslag til undervisning i handlefrihed og ansvarlighed i januarafsnittet i *Oplæg til fællestid år 2012* (på nettet på lds.org/bc/content/shared/content/danish/pdf/language-materials/08710_dan.pdf?lang=eng). ■

NOTER

1. Se hæftet *Til styrke for de unge*, 2011, s. 3.
2. Se Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 60.

SKRIFTSTEDER OM HANDLEFRIHED

5 Mos 11:26-28;
30:15-20
Jos 24:14-15
2 Ne 2
Hel 14:30-31
Moro 7:15-19
L&P 58:26-28; 101:78
Moses 4:3-4

EN INDVENDIG HELING

»De fleste af os er ikke nået til et kristuslignende stadie af medfølelse, kærlighed og tilgivelse. Det er ikke let. Det kræver en selvdisciplin, der næsten er større, end vi formår. Men når vi prøver, finder vi ud af, at der er en kilde til helbredelse, at der er mægtig helende kraft i Kristus, og hvis vi vil være hans tro tjenere, må vi ikke blot anvende denne helbredende kraft til fordel for andre, men endnu vigtigere, på os selv.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Kristi helbredende kraft«, *Stjernen*, jan. 1989, s. 51.

Elske mine fjender

Navnet tilbageholdt

Jeg kendte til Herrens befaling om at elske andre, deriblandt vore fjender, men da jeg så på soldaten, elskede jeg ham ikke.

Jeg voksede op i et land, der var besat. Soldaterne i besættelsesstyrken behandlede os dårligt. Mange i min by blev anholdt, pryglet, skudt eller endda slået ihjel af soldaterne uden årsag. Da jeg var 16, kom soldaterne en dag hen på mit universitet og skød en af de studerende i hovedet. I to timer nægtede de at lade ham komme på hospitalet. Den dag udviklede jeg had i mit hjerte mod de soldater. Jeg kunne ikke tilgive dem for den smerte, de havde voldt mit folk, og jeg kunne ikke glemme billedet af den studerende.

Da jeg tilsluttede mig Kirken som 25-årig, var det svært at komme i kirke på grund af kontrolposter, udgangsforbud og andre rejserestriktioner, man pålagde os. Det var med livet som indsats, at jeg sneg mig ud for at tage nadveren og være sammen med andre sidste dages hellige. Det var svært at være det eneste kirkemedlem i min familie og i min by. Jeg ønskede at være sammen med medlemmer af Kirken, men blev næsten hver

uge vist tilbage af soldaterne.

En sabbat forsøgte jeg at krydse en kontrolpost, men soldaten fortalte mig, at det ikke var tilladt mig at være ude og beordrede mig til at tage hjem. Jeg så på soldaten og huskede Frelserens ord: »Elsk jeres fjender« (se Matt 5:43-44).

Da indså jeg, at jeg ikke *elskede* soldaten. Hadet, jeg havde følt som teenager, forsvandt, da jeg tilsluttede mig Kirken, men jeg elskede ikke mine fjender. Frelseren Jesus Kristus havde givet os denne befaling, dog kunne mit hjerte ikke elske soldaterne i besættelsesstyrken. Dette nagede mig i flere dage, især fordi jeg på det tidspunkt forberedte mig på at tage til templet.

En dag stødte jeg på følgende skriftsted: »Bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere« (Moro 7:48). Jeg følte, at Moroni talte personligt til mig og viste mig, hvordan man har kærlighed.

Jeg besluttede mig for at bede vor himmelske Fader om hjælp. Jeg fastede og bad for at kunne elske mine fjender. I flere dage følte jeg ingen forandring, men jeg vidste ikke, at himmelske Fader gradvist var ved at ændre mit hjerte. Cirka et år senere, da jeg forsøgte at krydse en af kontrolposterne, fortalte soldaten mig, at jeg ikke måtte komme ind. Denne gang havde jeg en anden følelse. Mens jeg så ind i soldatens øjne, følte jeg en utrolig kærlighed til ham. Jeg følte, hvor meget vor himmelske Fader elskede ham, og jeg så ham som et Guds barn.

Nu ved jeg, som Nefi, at Herren ikke giver os nogen befaling, uden at han bereder en vej for os, så vi kan udføre det, som han befaler os (se 1 Ne 3:7). Da Kristus befalede os at elske vore fjender, vidste han, at det var muligt med hans hjælp. Han kan lære os at elske andre, hvis vi blot stoler på ham og lærer af hans store eksempel. ■

»Som altid er Kristus vores pragteksempel. Han viste os vejen i sin lære og levevis. Han tilgav den ugudelige, den vulgære og de, som søgte at såre eller skade ham« (Dieter F. Uchtdorf, »De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, Liahona, maj 2012, s. 76).

HVORDAN LÆRER VI AT TILGIVE ANDRE?

Præsident George Albert Smith (1870-1951) hjælper med at besvare dette spørgsmål i kapitel 23 i *Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith* (2011):

- »Før vi kommer ind til vor Faders herlighed og nyder de velsignelser, som vi håber på at modtage ved trofasthed, er vi nødt til at efterleve lovene om tålmodighed og praktisere tilgivelse mod dem, der har forset sig mod os og fjerne alle følelser af had i vores hjerte mod dem.«
- »Så når vi nyder Herrens nadver ... lad os da rense vores hjerte for alle uvenlige følelser mod hinanden og mod vore brødre og søstre, der ikke er af vores tro.
- Må vi have Herrens Ånd til at dvæle i os, så vi kan tilgive alle mennesker, sådan som han har befalet, og ikke kun med vore læber, men fra hjertets dyb tilgive enhver forseelse, der er blevet begået mod os.«

Hvem har du brug for at tilgive? Overvej bønssomt et passende tidspunkt og sted til at tale med denne person (eller flere personer) og giv udtryk for din kærlighed og tilgivelse.

Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv
Apostles Kvorum

OPBYG TRO PÅ Kristus

*Vi kan gøre meget for at påvirke og udvikle den gave af tro,
som vi modtager gennem Helligånden.*

Apostlen Paulus giver måske den mest kendte definition på tro: »Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses« (Hebr 11:1). Alma tilføjer, at det man har håb om, som ikke ses, »er sandt« (Alma 32:21).

Tro på Jesus Kristus er overbevisningen og forsikringen om (1) hans status som Guds Enbårne Søn, (2) hans uendelige forsoning, og (3) hans bogstavelige opstandelse – og alle de fundamentale realiteter, det indebærer for os.

Paulus' liste over åndelige gaver omfatter tro (se 1 Kor 12:9). Tro kommer virkelig ved Ånden, men som der står i Bible Dictionary: »Selvom tro er en gave, skal den næres og opsøges indtil den vokser fra et lille frø til et stort træ.« Vi kan gøre meget for at påvirke og udvikle vores evne til at tro, som vi modtager gennem Helligånden.

Tro kommer ved at høre Kristi ord

De første tilkendegivelser af tro på Jesus Kristus kommer ved at høre Kristi ord – Jesu Kristi evangelium. Når denne lære bliver givet

og modtaget ved Helligånden, »sandhedens Ånd« (se L&P 50:17-22), så bliver frøet, som er tro på Kristus, sået. Paulus underviste romerne i dette, da han forklarede, at alle kan modtage troens gave: »Troen kommer ... af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord« (Rom 10:17). Med andre ord, så kommer tro ved at høre budskabet, der er Kristi ord eller evangelium.

I sin beskrivelse af engles tjenestegerning, fortæller Mormon os, at det altid har været et mønster, at tro kommer ved at høre evangeliet:

»Og opgaven i deres [englenes] tjenestegerning er at kalde mennesker til omvendelse og at fuldende og at udføre det arbejde, der vedrører Faderens pagter, som han har sluttet med menneskenes børn, at berede vejen blandt menneskenes børn ved at kundgøre Kristi ord for Herrens udvalgte redskaber, så de kan aflægge vidnesbyrd om ham.

Og ved at gøre således bereder Gud Herren vejen, så resten af menneskene kan få tro på Kristus, så Helligånden kan få plads i deres hjerte i overensstemmelse med hans kraft;

Tro kommer virkelig ved Ånden, dog, som Bible Dictionary gør opmærksom på: »Selvom tro er en gave, skal den næres og opsøges indtil den vokser fra et lille frø til et stort træ.«

og på denne vis tilvejebringer Faderen de pagter, som han har sluttet med menneskenes børn« (Moro 7:31-32).

Ved apostolske nøgler og autoritet bliver missionærer kaldet, indsat og givet kraft til at »aflægge vidnesbyrd om ham«. De bliver derfor talt blandt »Herrens udvalgte redskaber«. Med andre ord introducerer de som Herrens autoriserede budbringere gennem deres undervisning og vidnesbyrd og ved Helligåndens kraft tro på Kristus i sjælen hos de mennesker, der lytter til dem.

Ordet, som vi forkynder og ordet, der fremkalder tro på Kristus, er Jesu Kristi evangelium eller gode tidende. Ganske enkelt, så er de gode tidender, at døden ikke er enden på eksistens, og at vores adskillelse fra Gud er midlertidig. Vi har en Frelser, Jesus Kristus, Guds guddommelige Søn, der ved sin forsoning overvandt død og helvede, således at vi alle vil genopstå, og alle, der vil omvende sig og blive døbt i hans navn, kan få plads i Guds himmerige for evigt.

Tro kommer ved omvendelse

Omvendelse spiller en afgørende rolle for at opbygge tro på Kristus. Ved at modtage Kristi ord fremkaldes den tro, der er nødvendig for omvendelse, og samtidig nærer omvendelse en voksende tro. Mormon erklærede: »Og [Kristus] har sagt: Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, og hav tro på mig, så I kan blive frelst« (Moro 7:34).

Fx vil en klog missionær rådføre sig og bede med sin kammerat og søge inspiration angående den omvendelseskurs, som enhver undersøger bør følge. Missionærene vil da planlægge deres undervisning ud fra dette. Bønsomt vil de afgøre, hvilken opfordring eller opfordringer de skal give ved hver kontakt med undersøgeren. De vil opbygge deres lektioner omkring denne opfordring og tydeliggøre de lærdomme, som undersøgeren behøver for at kunne tage imod deres opfordring.

Missionærene beslutter, hvorledes de skal undervise i lærdommene for at opnå den største klarhed og overbevisning hos den pågældende person. De planlægger måder, hvorpå de kan inddrage alle tilgængelige ressourcer, heriblandt medlemmers hjælp for at støtte undersøgeren i at overholde sin forpligtelse om at handle i overensstemmelse med det foreliggende princip eller befaling. Det er ved denne form for missionærundervisning og vidnesbyrd, at vi hjælper en undersøger igennem omvendelsesprocessen.

Tro kommer gennem pagter

En anden vigtig del af omvendelse er dåb ved ned-sænkning, gennem hvilken vi påbegynder at påtage os Kristi navn. Mange vers i skriften omtaler »omvendelsesdåb« eller »dåb til omvendelse« (se ApG 19:4; Alma 5:62; 7:14; Moro 8:11; L&P 35:5-6). Disse vendinger vedkender

læren om, at dåb ved vand er det sidste eller kronede skridt i omvendelsesprocessen. Koblet sammen med vores pagt om lydighed, fuldender forsagelse af synd vores omvendelse; uden denne pagt forbliver omvendelse netop ufuldstændig. Med den kvalificerer vi os til forladelse af vore synder ved Jesu Kristi nåde gennem dåb af Ånden (se 2 Ne 31:17). Ydermere gælder dåbspagten fremover såvel som med tilbagevirkende kraft: Hver gang vi oprigtigt omvender os, får pagten fornyet kraft, og vi kvalificerer os endnu engang til forladelse af vore synder.

Hvilken betydning har disse ordinancer og deres tilknyttede pagter for opbygning af tro? Tro på Kristus er en vigtig betingelse for at indgå guddommelige pagter, men pagter udvikler også ens tro på en måde, som ellers ikke ville kunne opnås. Ved pagt lader himlens store Gud sig binde til hver enkelt af os (se L&P 82:10). Så længe vi efterlever vore pagter med ham, så er han forpligtet til at skænke os en plads i sit rige, og ved de højere pagter ophøjelse i dette rige. Han er en Gud, der har al magt, og som ikke kan lyve. Derfor kan vi have ubegrænset tro på, at han vil indfri sit løfte til os. Gennem vore pagter med Gud kan vi nyde godt af en tro på Kristus, der er stærk nok til at få os igennem enhver udfordring eller prøve med vished om, at vores frelse i sidste instans er sikret.

Tro kan vokse

Det, jeg har sagt angående opbyggelse af tro på Kristus blandt de mennesker, der bliver undervist af missionærerne, gælder for os alle. Vores tro på Kristus bliver født af Ånden, når vi lytter til Kristi ord, der undervises af hans betroede tjenere, både levende og døde. Når vi bygger vores tro på det fundament, vil vores tro styrkes gennem bønner af tro, der er blevet en del af vores daglige liv – og som sommetider er del af hver time af vores liv.

Ved fortsat at tage for os af Kristi ord i Mormons Bog og andre skrifter, så øges og fordybes den tro, der havde sin oprindelse i ordet. Omvendelse, der er rodfæstet i tro, nærer vores tro i takt med at lydighed er fuldkommen. Omvendelse styrker vores dåb af vand og Ånd, der

afstedkommer en syndsforladelse, ikke blot for synder, som er begået inden dåben, men også efter dåben. Kristuslignende tjenester over for vores næste er en vigtig del af overholdelse af pagten, som nærer tro på Kristus. Med tiden vil vi se, at velsignelserne, der loves for lydighed mod Gud, faktisk virkeliggøres i vores liv, og at vores tro bekræftes og styrkes.

Tro er også et kraftfuldt princip.

Det niveau af tro, som jeg hidtil har beskrevet, består af en åndelig forsikring, som frembringer gode gerninger, i særdeleshed ved lydighed mod evangeliets principper og befalinger. Dette er sand tro på Kristus og det niveau, vores undervisning af undersøgere bør være rettet mod.

Der er imidlertid et niveau af tro, der ikke blot styrer vores adfærd, men som også giver os kraft til at ændre det, der er, og som får ting til at ske, der ellers ikke ville ske. Jeg taler om tro, ikke blot som handlingsprincip, men også som et kraftsprincip. Paulus erklærede, at det var ved denne tro, at profeter »besejrede riger, øvede retfærdighed, fik løfter opfyldt, stoppede løvers gab, slukkede voldsom ild, undgik truende sværd, blev styrket, når de var svage, blev stærke i krig og slog fjendtlige hære på flugt [og] kvinder fik deres døde igen ved opstandelse« (Hebr 11:33-35). Dette er store ting – men på en måde, ikke større end det, at overvinde en stærk afhængighed eller anden sammenlignelig hindring for omvendelse og dåb.

Det at lære, spørge og handle i overensstemmelse med Guds vilje, er nøglen til at opnå kraft gennem tro. »Kristus har sagt: Hvis I har tro på mig, skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for tjenligt« (Moro 7:33).

Han tilråder dog: »Hvis I beder om noget, der ikke er nødvendigt for jer, skal det vende sig til fordømmelse for jer« (L&P 88:65).

Jeres egen tro på Kristus vil vokse fantastisk, når I dag for dag søger at kende og gøre Guds vilje. Tro, der allerede er et handlingsprincip i jer, vil da også blive et kraftfuldt princip. ■

Fra en tale holdt ved et seminar for nye missionspræsidenter i Provo i Utah, den 23. juni 2011.

Fortæl om evangeliet

VED AT GIVE AF DIG SELV

Den mest effektive måde at fortælle andre om evangeliet på, er ved at efterleve det.

Stephanie J. Burns og Darcie Jensen

For nogle af os er det naturligt at fortælle om evangeliet. Men for mange af os, så er det ikke så let. Faktisk kan vi måske være bange for at åbne os over for venner, familie eller naboer og tale om evangeliet, selvom vi ved, hvor vigtigt det er at gøre det.

Ydermere, når vi så til tider tænker på missionering, fokuserer vi alt for meget på metoden, aktivitet eller resultat frem for at fokusere på at hjælpe personen. Problemet er, at enhver indsats, der taber personen af syne, kan få indsatsen til at virke anstrengt og falsk.

Der findes måske en bedre måde.

Den måde er at blive mere konverteret til evangeliet – som person – og lade vores eksemplariske levevis og venlige samtaler åbne vejen. Jo mere omvendte vi bliver, jo tryggere bliver vi i vores religion, og vi begynder at føle et større ønske om, at andre kan nyde evangeliets velsignelser. Når det sker, bliver det mere naturligt at fortælle andre om evangeliet.

Faktisk lægger vi måske slet ikke mærke til, at vi taler om evangeliet. Når vi øger niveauet af vores trofasthed som Kristi disciple, vil den virkning, den har på vores handlinger, tale og selv vores udstråling, være svær at ignorere. »Andre vil se jeres gode gerninger,« forklarer ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum. »Herrens lys kan stråle fra jeres øjne. Og med den udstråling må I hellere være beredt på spørgsmål.«¹

Levende vidnesbyrd

Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering forklarer: »Frelseren har vist os vejen. Han var det fuldkomne forbillede, og han giver os befaling om at blive, som han er (se 3 Ne 27:27).«² Når medlemmer lærer om Kristus og søger at tilegne sig hans egenskaber gennem kraften i hans forsoning, så bliver de mere som Kristus og derved bedre i stand til at lede andre til ham.³

En nyomvendt fra Washington i USA fortæller, at det at tilbringe tid sammen med medlemmer var alt, hvad der skulle til, for at hun blev interesseret i evangeliet. »Den glæde

de bragte med sig, og måden, jeg havde det på, når jeg var sammen med dem, var ubestridelig,« fortæller hun. »De prædikede ikke om Gud for mig. Det lå simpelthen i deres væsen: Deres livsstil, deres valg, deres handlinger og reaktioner. Når jeg betragtede dem, sagde jeg til mig selv: »Det er sådan jeg gerne vil leve. Jeg vil gerne være det sted i livet.«

Når vi bliver mere trygge ved evangeliets indflydelse i vores liv, så bliver det lettere at tale om den indflydelse, både fordi vi har noget at tale om, og fordi vi kan fortælle, hvad det budskab har gjort for os.

Miriam Criscuolo fra Italien vidste stadig ikke, hvordan hun skulle tale om evangeliet, selv efter hun havde opbygget et godt venskab med en nabo. »Vi brugte meget

tid sammen, men modet til at tale med min nye ven om evangeliet undveg mig, selvom jeg vidste, at det var min pligt,« fortæller hun.

Men da evangeliet blev bragt på banen på naturlig vis, begyndte tingene at ske. Miriam husker: »Det var min datter, som viste et primaryprojekt, der vakte en nysgerrighed hos min ven. »Hvad er Primary?« spurgte hun. Det spørgsmål affødte mange flere. Jeg opdagede, at min ven havde søgt noget i årevis. Jeg fortalte hende, at den sindsro, hun søgte, ville kunne findes i vores kirke.

Hun tilsluttede sig senere Kirken. Hun var svaret på mine bønner om at finde en måde at missionere på og vise mine børn, hvordan det kan gøres.«

SIG LIDT MERE

»For mange år siden boede og arbejdede vores familie blandt mennesker, hvoraf der næsten ingen var af vores tro. Når de spurgte os, hvordan vores weekend havde været ... prøvede vi at fortælle om de religiøse oplevelser, vi som familie havde haft i løbet af weekenden – fx hvad en af de unge talere havde sagt om standarderne i *Til styrke for de unge*, eller hvordan en ung mand, der tog afsted på mission, havde rørt os med sine ord.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Venter på vejen til Damaskus«, *Liahona*, maj 2011, s. 76.

Vær først en ven

Som Miriam kan vi til tider føle os forpligtet til at fortælle andre om evangeliet, og vi har måske erfaret, at denne pligt afføder anstrengte, ubehagelige samtaler. Endvidere kan denne ansvarsfølelse overvælde os og hindre vores evne til effektivt at forklare evangeliske principper.

Der er større sandsynlighed for at få succesrige missioneringsmuligheder, når medlemmer blot er gode, sande venner med andre. Som ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Hvis vi er åbne om vores medlemskab af Kirken lige fra begyndelsen ... [vil] venner og bekendte ... acceptere, at det er en del af os.«⁴

Inddragelse af evangeliet i allerede eksisterende venskaber snarere end at basere venskaber på at fortælle om evangeliet, vil øge chancen for succes i missioneringen. Eliana Verges de Lerda, et medlem af Kirken i Argentina, mødte sin veninde Anabel, da de begge var 6 år. Deres venskab voksede, da de gik i samme skole. I den tid skjulte Eliana aldrig, at hun var medlem af Kirken.

»Jeg følte mig meget tryk ved at tale om evangeliet med Anabel på trods af, at vi ikke havde de samme overbevisninger,« siger hun.

Da pigerne var 14 år, indvilligede Anabel i at lytte til missionærerne, men hun besluttede sig for ikke at blive døbt.

Eliana var skuffet, men dette hindrede hende ikke i at fortsætte deres venskab, og det satte heller ikke en stopper for deres samtaler om evangeliet. Nogle år senere inviterede Eliana Anabel til at deltage i seminar med hende. Under lektionen følte Anabel Ånden meget stærkt. Da Eliana et par dage efter forberedte sig til at tage til templet, fortalte Anabel hende: »Jeg lover at tage med dig

næste gang.« Anabel blev døbt kort tid efter.

Anabels konvertering tog ikke dage, den tog år. Processen var mulig, fordi Eliana først og fremmest var hendes ven – uanset om Anabel var interesseret i at tage imod evangeliet eller ej.

Lyt med kærlighed

Venskaber som Elianas og Anabels begynder ofte, når folk opdager, at de har fælles interesser, standarder eller andet fællesskab. Disse venskaber bliver tættere, når personer fortæller andre om deres erfaringer, følelser og kærlighed. Og kærlighed er selvfølgelig en central del af det genoprettede evangelium.

Vi kan som medlemmer af Kirken udvise Kristuslignende kærlighed ved at bruge tid sammen med vore venner – gennem aktiviteter, tjeneste og samtale. Faktisk søger mange mennesker lige netop den type ven.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum gav dette råd, da han beskrev vores samspil med andre: »Endnu vigtigere end at tale er at lytte. Disse personer er ikke livløse objekter camoufleret som dåbsstatistik. De er Guds børn, vore brødre og søstre, og de har brug for det, vi har. Vær ægte. Ræk oprigtigt ud til andre. Spørg disse venner, hvad der betyder mest for *dem* ... Og lyt så ... Jeg lover jer, at *et eller andet* i det,

de siger, *altid* fremhæver en af evangeliets sandheder, som I kan bære vidnesbyrd om, og hvor I kan tilbyde mere.«⁵

Vi behøver ikke bombardere vore venner med evangeliet. Vi skal blot være gode venner og ikke være bange for at tale om evangeliske begreber med hinanden, når mulighederne byder sig. Satan bruger frygt til at forsøge at forhindre medlemmer fra at bære vidnesbyrd. Denne kraftfulde følelse kan være lammende. Præsident Uchtdorf nævner: »Nogle ville hellere trække en håndkærre over prærien, end de vil tale om tro og religion med deres venner og kolleger ... De bekymrer sig for, hvordan de vil blive opfattet, eller hvordan det kan skade deres forhold.« Han fortsætter: »Det behøver ikke at være sådan, for vi har et glædens budskab at fortælle om, og vi har et budskab om lykke.«⁶

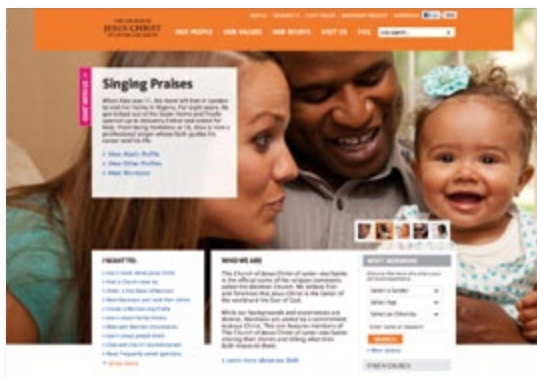
Profeten Mormon belærte: »Fuldkommen kærlighed driver al frygt ud« (Moroni 8:16). Når vi lever evangeliet mere fuldt ud, så kan vi fjerne frygten ved at erstatte den med næstekærlighed – Kristi rene kærlighed – over for vore venner, familie og naboer. Denne kærlighed vil øge vores naturlige tilbøjelighed til at dele evangeliet.⁷

Fortæl andre om evangeliet på en naturlig måde

Vor himmelske Faders børn har brug for det perspektiv, som evangeliet tilbyder. Medlemmer, der følger evangeliets anvisninger, vidner om Kristi kærlighed gennem deres levevis. Når medlemmer fokuserer på aktivt at blive som Jesus Kristus ved at opbygge dybe venskaber og udvikle næstekærlighed, bliver det at fortælle andre om evangeliet en naturlig del af den, de er blevet. Når medlemmer arbejder på at række ud til andre, vil de finde trøst og vejledning i Frelserens ord til sine disciple: »Jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:32). ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, »Vær et forbillede for de troende«, *Liahona*, nov. 2010, s. 48.
2. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 115.
3. Se *Forkynd mit evangelium* s. 115.
4. M. Russell Ballard, »Skab et evangelieorienteret hjem«, *Liahona*, maj 2006, s. 86.
5. Jeffrey R. Holland, »Vidner for mig«, *Liahona*, juli 2001, s. 16.
6. Dieter F. Uchtdorf, »Venter på vejen til Damaskus«, *Liahona*, maj 2011, s. 76.
7. Se Barbara Thompson, »Pas på gabet«, *Liahona*, nov. 2009, s. 120.

amerikanske byer såvel som på nettet. På Mormon.org fortæller sidste dages hellige personlige beretninger og besvarer tusinder af spørgsmål såsom »Er mormoner kristne?« og »Hvad tror mormoner angående Biblen?«

Rochelle Tallmadge fra Texas i USA, fortæller: »Jeg havde længe bedt om at få en missioneringsoplevelse og modtog et telefonopkald fra en, der ville vide, om jeg ville være interesseret i dette nye Mormon.org program.

Fordi mine drenge er handicappede,

kom det meste af min korrespondance på hjemmesiden fra de mennesker, der enten selv var handicappede eller fra mennesker, der var i familie med en, der er handicappet. Min mest spændende oplevelse var med Mia. Hun bor i Oslo i Norge, og sidder i kørestol. Hun søgte på Mormon.org efter noget omkring handicap og stødte på vores video. Den rørte hende dybt. Hun kontaktede missionærerne, vi skrev sammen hele sommeren, og hun blev døbt medio august. Vi ser det begge som et mirakel, at Herren førte os sammen tværs over havet.«

KRAFTEN I »JEG ER MORMON«

»Jeg er mormon«-kampagnen, der blev skudt i gang i 2010, har været en nem og effektiv måde for Kirkens medlemmer at fortælle om deres følelser og deres tro på. Kampagnen har kørt i fjernsynet og på reklametavler i mange

BESVARER

Seniormissionærer rundt om i verden taler om de store glæder ved at overvinde hindringer for at kunne tjene en mission.

Kendra Crandall Williamson

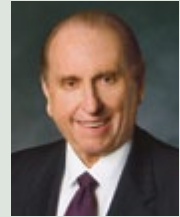
Chanta og Sounthara Luangrath sad i deres hjem i Californien i USA og funderede over, hvad de skulle gøre. De havde forberedt deres fire børn til at tage på mission, og de vidste, at det nu var deres tur. Beslutningen var større end forventet: De ville savne deres børnebørn så uendelig meget! De var også bekymrede over nogle få

helbredsproblemer. Og hvad skulle der ske med deres hjem og ejendele, mens de var væk?

Bror og søster Luangrath bekymringer om at tage på mission er ikke enestående for dem. Faktisk udpeger ældste Robert D. Hales fra de Tolv Apostles Kvorum fire typer hindringer for seniormissionærer: Frygt, familiebekymringer, at finde den rette missionsmulighed og økonomi.¹

Overvindelse af disse hindringer kræver

PROFETENS KALD

»Vi har brug for mange, mange flere seniorpar ... Stil jer til rådighed til at forlade jeres hjem for at tjene som fuldtidsmissionærer. Der er blot få gange i jeres liv, hvor I kan nyde den gode ånd og tilfredsstillelse, der kommer af at yde fuldtidstjeneste sammen i Mestrens værk.«

Præsident Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, Liahona, nov. 2010, s. 6.

Herover, til venstre: Seniormissionærer, der tjener i Salt Lake City i Utah, hjælper flygtninge fra forskellige lande med overgangen til deres nye hjem, bl.a. familien Ntabwoba fra Rwanda, der for nylig blev besejlet i templet.

stor tro, et karaktertræk, som ægteparret Luangrath udviste, da de hørte præsident Thomas S. Monsons kald efter flere missionærer ved oktoberkonferencen i 2010. »Vi følte Ånden meget stærkt,« mindes de. »Vi ønskede at følge profeten, så vi indsendte vore missionspapirer.«

Ægteparret Luangrath blev kaldet til at tjene som humanitære missionærer i Laos, det land, hvor de var født, opvokset og gift. Deres bekymringer fortog sig i takt med, at de forberedte sig

Chanta og Sounthara Luangrath, som flyttede til Californien i USA, peger på Laos - det land, hvor de blev født, voksede op og nu tjener i som missionærer.

Sondra Jones tjente blandt kvinderne på Marshalløerne (til venstre, med sin mand, Neldon).

på at tjene: Deres familie støttede dem, de løste deres helbredsproblemer, og de besluttede at udleje deres hjem. De følte sig sikre ved at gøre, hvad Frelseren befalede: »Kom ... og følg mig« (Mark 10:21).

Seniormissionærer kan tjene på mission på mange måder og mange steder. Ældre medlemmer kan, uanset om de tjener fuldtid eller deltid, er ægtepar eller enlige, i deres eget

Martha Marin (længst til højre) tjente på en fuldtidsmission i arbejdsformidlingscentret i Puebla i Mexico.

land eller i udlandet, overvinde de hindringer, der står i vejen for dem, som den følgende beretning illustrerer.

Se frygten i øjnene

»Frygt for det ukendte eller frygt for, at vi ikke er tilstrækkeligt velbevandrede i skrifterne eller ikke kan tale det sprog, der kræves, kan gøre folk modstræbende til at tjene. Men Herren har sagt: »Hvis I er beredte, skal I ikke frygte« (L&P 38:30). Jeres liv er jeres forberedelse ... Vær ganske enkelt jer selv.«²

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum

Frygt kan forpurre missionering. Nogle frygter, at de mangler de nødvendige evner og kundskab for at kunne tjene. Andre bekymrer sig over at skulle bo et andet sted i verden eller at arbejde sammen med mennesker, de ikke kender.

Søster Martha Marin fra Veracruz i Mexico gik sin frygt i møde, da hun tjente fuldtid i arbejdsformidlingscentret i Puebla i Mexico. Hun var ikke så tryk ved at bruge computere, som var en vigtig del af arbejdsformidlingscentret. Men med hjælp og støtte fra sin missionærkammerat og andre kolleger lærte hun de nødvendige færdigheder. »Denne hindring er blevet til en velsignelse,« siger hun. »Jeg ved, at jeg ikke er alene i dette værk.«

Søster Sondra Jones fra Utah i USA blev kaldet til at tjene på Marshalløerne med sin mand Neldon. »Jeg var skrækslagen over det, jeg var gået med til. Jeg har aldrig været tryk ved at skulle undervise i evangeliet,« fortæller hun. Efter først at have følt, at hun ikke havde noget at bidrage med, besluttede hun sig for at fokusere på sine talenter og evner. Hun kom til at elske folket på øerne og tjente dem ved at klippe hår og lære dem at sy.

Efter 18 måneder havde hun givet omkring 700 hårklipninger. Ved ivrigt at dele sine talenter med andre, kunne hun tjene og

opbygge forhold til hundredvis af mennesker, deriblandt kirkemedlemmer, undersøgere og andre i lokalsamfundet.

Familiebekymringer

»Hvilken større gave kan bedsteforældre give deres efterkommere end ved eksemplets såvel som ordets magt at vise, at her i familien tjener vi på mission!«³

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum

Tanken om at forlade børn med problemer eller opvoksende børnebørn synes ubærlig for mange mennesker. Dog opdager missionærer, at deres tjeneste styrker deres familie på måder, de ikke kunne have forventet.

Raymond og Gwen Petersen fra Wyoming i USA har tjent på fire missioner. Da de skulle på deres anden mission – til Samoa, for anden gang – var det til at begynde med en udfordring for deres børn, der ikke forstod, hvorfor deres forældre skulle tjene på *endnu en* mission.

Familien indså hurtigt, hvilke store velsignelser der kom af deres tjeneste. »De havde alle fremgang!« siger søster Petersen. »Et par, som ikke havde været i stand til at få børn, blev velsignet med en lille dreng, en anden oplevede en mirakuløs helbredelse af kræft, en anden med et barn, der kæmpede, så store fremskridt, og andre oplevede deres bedste år i virksomheden.«

Deres hårde arbejde har efterladt sig et spor af tro i deres familie. »Vi har fire børnebørn, der lige nu tjener på mission, og som fortæller os, at vi inspirerede dem til at tage af sted,« siger søster Petersen. »Hvilken større glæde findes der end det?«

Den rette missionsmulighed

»Jeg forundres gang på gang over, hvordan Helligånden matcher karakteristik eller behov hos enhver missionær eller ethvert ægtepar

Raymond og Gwen Petersen var på to missioner blandt samoanske sidste dages hellige.

omkring de vidt forskellige områder indenfor missionering på verdensplan.«⁴

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum

Der er brug for seniormissionærer til arbejdsformidling, missionskontorer, slægts-historiske centre, templer, besøgscentre og mange andre steder. Ansøgerne kan anføre, hvor de kunne tænke sig at tjene, men i sidste instans kommer kaldet fra Herren gennem

George og Hine Chase tjente som humanitære ledere i Papua Ny Guinea.

ÆNDRINGER I SENIORMISSIONÆRERNES RETNINGSLINJER

- Missionærægtepar kan vælge at tjene i 6, 12, 18 eller 23 måneder.
- Missionærægtepars huslejudgifter får et loft på US\$ 1.400 pr. måned.
- Seniormissionærer må gerne vende hjem i tilfælde af alvorlige begivenheder i familien (i op til 10 dage) for egen regning.

For yderligere detaljeret information, se <http://lds.org/church/news/changes-in-senior-missionary-rules>.

hans profet. Herren kender den rette missionsmulighed for enhver villig enlig søster eller ægtepar.

George og Hine Chase fra New Zealand opdagede, at deres missionskaldelse var den helt rigtige for dem; de blev glædeligt overraskede over, at mange af deres erhvervsmæssige og familiemæssige talenter var dem til hjælp i deres humanitære arbejde i Papua Ny Guinea.

Ældste Chase havde været tømrer og kunne hjælpe med at vurdere og organisere projekter, såsom at opføre brønde. Søster Chase havde i 18 år arbejdet med kontoradministration. »Mine færdigheder inden for administration og edb var uvurderlige,« siger hun. Hun og ældste Chase brugte deres færdigheder til at lede en karriereworkshop og hjælpe de lokale med at tilegne sig færdigheder såsom planlægning af tid, organisering, lederskab, hygiejne og kommunikation.

Sammen brugte ægteparret Chase den erfaring, de havde tilegnet sig fra deres

kirkekaldelser, men – mest af alt – fra at være forældre. Da ægteparret Chase arbejdede med at distribuere skoleartikler og forbedre spædbarnspleje, da hjalp deres erfaring som forældre dem med at forstå de udfordringer, som de lokale familier og skoler stod overfor.

Håndtering af økonomien

»Rådfør jer med jeres slægtninge og jeres biskop eller grenspræsident. Når Herrens tjenere forstår jeres timelige situation, bliver I i stand til at modtage de evige velsignelser ved at tjene på en fuldtidsmission.«⁵

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum

Mange par frygter, at de ikke har nok penge til at tage på mission. De tænker på deres levebrød, udgifter til medicin og husleje og bekymrer sig over, hvordan det hele skal kunne finansieres. Kirkens ledere anerkender disse oprigtige bekymringer og har foretaget ændringer i retningslinjerne, for at kunne lette byrden (se spalten til venstre). Men det kræver stadig tro, omhyggelig planlægning og lidt offervilje at sikre, at økonomien er i orden.

Leonard og Vera Chisango fra Zimbabwe oplevede udfordringer på trods af effektiv planlægning. De havde i hele deres ægteskab forberedt sig på at tage på mission, og de vidste, at deres pensioner og investeringer kunne forsørge dem på deres første mission i templet i Johannesburg i Sydafrika. Men mens de tjente, vendte økonomien sig pludselig, og deres investeringer blev slemt reduceret.

Med hjælp fra deres familie kunne ægteparret Chisango blive på deres mission. Velsignelserne ved det offer, var glædelige: Deres søns forretning gav gode resultater, deres datter blev forfremmet på sit arbejde, og deres børn lærte at arbejde sammen om at forsørge deres forældre.

Mange seniormissionærer vidner om, at velsignelserne ved tjeneste i høj grad opvejer

Peter og Kelly Sackley tjente på områdekontoret i Hong Kong.

de timelige omkostninger. Ældste Peter Sackley, en canadisk missionær, der tjener med sin hustru Kelly på områdekontoret i Hong Kong, opsummerer manges følelser: »Jeg er gået fra et betalt arbejde til et velsignet arbejde.«

Overvind hindringerne ved at opbygge tro

»Mange ydmyge sidste dages hellige frygter, at de ikke er kvalificerede til at virke som missionærer. Men til sådanne kommende missionærer har Herren givet denne forsikring: »Og tro, håb, næstekærlighed og kærlighed, med intet andet end Guds ære for øje, gør ham skikket til arbejdet.«⁶

Ældste Russel M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum

For at imødegå de fire hindringer for seniormissionærer, foreslår ældste Hales et enkelt middel: »Hav tro, Herren ved, hvor der er brug jer.«⁷ Tro overvinder frygt, styrker familier, hjælper en seniormissionær til at finde den rette mulighed for at tjene og med at give økonomisk tryghed.

For mange år siden voksede en sådan tro i en ung polsk pige, Stanislaw Habel. Senere i livet førte hendes tro hende til at tage imod det gengivne evangelium og som voksen, til at tjene som slægtshistorisk missionær i Utah.

Søster Habels tjeneste har lært hende en lille hemmelighed: »Missioner holder en person ung.« Hun smiler og siger: »Når man glemmer sine hindringer, så lærer man at være taknemmelig. Man lærer at blive mere som Kristus gennem at tjene andre, og det er en forberedelse på at leve med vor himmelske Fader. En mission kan ændre et ældre medlems liv.«

Det gør det virkeligt, men også de mennesker, som de ydmygt tjener. ■

Seniormissionærer tjener på forskellige måder rundt om i verden. Besøg liahona.lds.org for at læse flere beretninger.

Leonard og Vera Chisango tjente ved templet i Johannesburg i Sydafrika (til højre).

NOTER

1. Se Robert D. Hales, »Missionærægtepar: En tid til at tjene«, *Liahona*, juli 2001, s. 28-31.
2. Robert D. Hales, *Liahona*, juli 2001, s. 29.
3. Jeffrey R. Holland, »Modigt må vi kæmpe«, *Liahona*, nov. 2011, s. 46.
4. Richard G. Scott, »Tiden er inde til at tage på mission!«, *Liahona*, maj 2006, s. 89.
5. Robert D. Hales, »Missionærægtepar: Velsignelser ved offer og tjeneste«, *Liahona*, maj 2005, s. 40.
6. Russel M. Nelson, »Seniormissionærer og evangeliet«, *Liahona*, nov. 2004, s. 81.
7. Robert D. Hales, *Liahona*, juli 2001, s. 31.

»Der findes ingen bedre måde at udtrykke sin taknemlighed på over for den Almægtige end ved at tage på fuldtidsmission.«

Ældste Leonard Chisango, Zimbabwe

Stanislaw Habel hjælper besøgende på Slægtshistorisk Bibliotek i Salt Lake City i Utah.

VELSIGNELSERNE VED AT FOKUSERE PÅ **TEMPLET**

»Se, angående sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen: Se, det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart de har forladt dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, hvad enten de er gode eller onde, bliver ført hjem til den Gud, der gav dem livet.«

Alma 40:11

Der findes intet større arbejde end at skabe en evig familie – og det arbejde fuldbyrdes i Herrens hus.

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

Få ting i livet påvirker os mere intenst end tabet af en af vore kære. Biskop Richard Rodriguez og hans hustru, Ruth, er blevet mærket af et sådant tab. Med øjne til at se og øre til at høre og gennem templets hellige ordinancer, har de mødt denne udfordring med tro, hvilket har ført dem tættere på Frelseren, på glæde og fred.

Håndtering af tab

Richard og Ruth mødte hinanden, da de begge arbejdede i en virksomhed, der producerede cement, i en lille by, Azogues, i Andesbjergene, ikke langt fra Cuenca i Ecuador. Richard var blevet omvendt til Kirken, og havde tilsluttet sig Kirken få år tidligere med sin mor og bror. På det tidspunkt var Ruth ikke medlem.

»Da jeg mødte Ruth kunne jeg ikke slippe hende,« siger han med et smil.

De blev gift i 1996. Blot få måneder senere gik Ruths far bort.

»Hans død var årsag til en alvorlig depression i mit liv,« forklarer Ruth. »Man kommer sig aldrig over tabet af en kær. Man føler altid tabet.«

I 2001 døde Richards mor. Også dette tab bragte stor sorg. Men gennem årene havde Richards kundskab og vidnesbyrd om evangeliet udviklet sig, og det gav et trøstende perspektiv.

»På grund af evangeliet,« siger han, »forstod jeg en smule omkring, hvordan min mor havde det. Jeg læste Alma 40:11 for Ruth og forklarede, hvad der sker med ånden, når den forlader legemet. Dette var en stor trøst for os begge.«

Værdsæt handlefrihed

Ikke desto mindre var Ruth stadig ikke interesseret i Kirken, selvom hun var venlig imod kirkemedlemmer og missionærer. »Jeg følte bare ikke behovet for at ændre min religion,« siger hun.

Richard besluttede ikke at presse på.

»Hver eneste gang vi talte om Kirken, så endte samtalen dårligt,« siger han. »Og når jeg presede hende, så gik skidt. Så jeg holdt op. Det ville jeg ikke gøre imod hende.«

I efteråret 2001 inviterede missionærerne Ruth med til en dåb. Hendes beslutning om at sige ja tak til invitationen ændrede alt.

Til dåben bar søsteren, som skulle døbes, sit vidnesbyrd. »Hun talte om de mirakler, der var hændt i hendes liv efter hun havde mødt Kirken – mirakler angående helbred og styrke,« mindes Ruth. »Denne søster boede alene, men havde dog dette vidnesbyrd.«

Ruth undrede sig over, at en kvinde, som havde mødt så mange svære prøvelser, kunne have den form for tro. Det spørgsmål og det, at tage imod invitationen til dåben, rørte Ruths hjerte og forberedte hende til at modtage et vidne fra Ånden.

»Da besluttede jeg at blive døbt. Senere da Richard og jeg var alene, sagde jeg: »Richard, hvordan har du det med, at jeg bliver døbt i december?« Og det var det. Jeg var allerede bekendt med Kirken og evangeliet. Men jeg manglede stadig at få lektionerne af missionærerne.«

»Gud forbereder menneskers hjerter,« tilføjer Richard. »Vi kan udrette mange ting selv. Jeg gjorde meget, men det var ikke, før Ruth var forberedt, at dette skete.«

Ruth er enig: »Jeg havde mange udfordringer, jeg skulle overvinde, da vi blev gift. Da jeg endelig overvandt udfordringerne, indså jeg, at jeg ikke behøvede vente på endnu et mirakel i mit liv. Så var jeg klar til at blive døbt.«

»Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme.«

»Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Herover: Richard og Ruth Rodriguez med deres børn (fra venstre): Maria Judith, Jorge, Richard jun. og Freddy. De blev beseglet i templet i Guayaquil i Ecuador (til højre).

Mød udfordringer med tro

Ruths dåb i december 2001 markerede en ændring i familiens fokus. Med det skifte kom der åndelig styrke og velsignelser, der har vejledt dem frem til denne dag.

»Vi blev beseglet i templet den 28. juni 2003,« siger Richard. »På grund af det, har vi oplevet mange velsignelser i vores liv. Vore to ældste børn blev beseglet til os, og de næste to børn blev født ind i pagten. Vore børn er en velsignelse.«

Richard forklarer, at det at tjene trofast i Kirken har bragt harmoni i deres hjem: »Min hustru og jeg er ligeværdige. Vi har mødt udfordringer og prøvelser, men det er lykkedes os at komme igennem dem sammen. Vi tror på de samme ting. Ved at være blevet

»Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familieband at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.«

»Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

beseget i templet ved vi, at hvis vi holder trofast ud, så vil Herren hjælpe os.«

Fokus på templet forandrer menigheden

Da Ruth blev døbt, boede der kun 25 medlemmer i, hvad der dengang var Azogues Gren. Nu er det en menighed, der ofte har 75 eller flere medlemmer til nadvermødet.

»Når man styrker personer, styrker man familierne,« siger Ruth. »Når medlemmerne holder befalingerne og lytter til det, som lederne underviser i, så styrker vi vores familie og menigheden. Familien er som en del af cementen, der holder menigheden sammen, så den kan vokse.«

Som biskop har Richard fremmet indsatsen for at styrke familierne ved at indgå og holde tempelpagter og ved regelmæssig besøg i templet. En udtryk for dette mål er menighedens tempelture til templet i Guayaquil i Ecuador, cirka fem timer væk.

»Vi deltager som menighed så ofte, som det er muligt,« siger Ruth. »Vores mål er at få hver eneste familie beseget i templet.«

»Det har hjulpet familierne med at vokse åndeligt, når de er kommet til templet for at blive beseget,« tilføjer Richard. »I de senere år er en del af familierne blevet beseget. Og nu forbereder de deres egne familienavne og udfører ordinancerne for deres forfædre. De, der gør dette, har udviklet en større forpligtelse over for Jesu Kristi evangelium og har fundet større glæde. Templet har forandret medlemmernes vision.«

Fokus på templet forandrer enkeltpersoner

Gennem hellige, personlige oplevelser, har familien Rodriguez fået et stærkt personligt vidnesbyrd om tempelpagter og om at udføre

stedfortrædende ordinancer for forfædre.

»Vi har udført arbejde for min fars søskende,« siger Ruth. »Vi har følt, at vi selv skulle udføre arbejdet for vores familie. Jeg ved, at det stedfortrædende arbejde, vi udfører, er sandt. Jeg føler stor fred ved det arbejde, vi har kunnet gøre for vores forfædre. Det har været et helt specielt arbejde.«

Richard bærer vidnesbyrd: »Jeg elsker at udføre tempelordinancer for de personer, der venter. Dette er vores livsværk. Det er det, vi ønsker at gøre.«

At komme i templet har forandret deres familie. »Da vi blev beseget i templet, kom der markante forandringer,« siger Ruth. »Vores åndelige styrke er vokset.«

Richard er enig: »For vores familie har det betydet større familiesammenhold at vide, at familiebåndet i sidste instans er begyndelsen og enden på alt, hvilket giver os styrke til at gå fremad. Livet vil altid byde på udfordringer. Men med det fokus, som templet giver os, kan vi gå fremtiden i møde på en helt anden måde. At være i stand til at dele disse velsignelser med andre – og især at hjælpe andre familier til at gøre det samme – er en stor glæde i vores liv. Jeg føler et større engagement i vores hjem.«

Richard føler, at familiens beslutning om at forberede sig til at tage til templet, at modtage ordinancerne, blive beseget og vende tilbage for at udføre stedfortrædende arbejde for deres forfædre har været en af deres største velsignelser. »Når vi udøver tro og tager imod Jesu Kristi genoprettede evangelium, og især når vi tager til templet for at modtage besejling og frelsende ordinancer gennem præstedømmet, bliver liv forandret,« siger han. »En person, der har modtaget templets pagter, er ikke længere den samme.« ■

HANDL SOM AGENTER

»I den storslåede fordeling mellem alle Guds skabninger er der »det, der selv handler, og det, som er genstand for handling« (2 Ne 2:14). Som vor himmelske Faders børn er vi blevet velsignet med moralsk handlefrihed: Evnen og kraften til at handle selvstændigt. Begavet med handlefrihed er vi repræsentanter, og vi skal primært handle og ikke kun være genstand for handling – især når vi stræber »efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118).«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vær altid vågne og udholdende«, *Liahona*, maj 2010, s. 42.

SÅDAN LEVER Kristi disciple I TIDER MED krig og uroligheder

*Principper fra
Mormons Bog
hjælper os til
at leve i tro og
håb i vanskelige
tider.*

Herover: Nefi udholdt at være bundet i fire dage, indtil Laman og Lemuel omvendte sig og løste ham (se 1 Ne 18:9-21). Til højre: Ingen af de 2000 unge mænd i Helamans hær blev slået ihjel under slaget (se Alma 56:44-57).

David Brent Marsh
Præstedømmeafdelingen

Vi lever i en tid med udbredt krig og uroligheder. Nyhederne rapporterer om disse forfærdelige tilstande hver eneste dag. Herrens profet, præsident Thomas S. Monson, har sagt: »Vi er kommet til jorden i en svær tid.«¹ Han bekræfter det, præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) har sagt: »Vi lever i en tid, hvor voldsomme mennesker gør forfærdelige og foragtelige ting. Vi lever i en tid med krig.«²

Selv om det er foruroligende, så er det næppe en overraskelse. Skriften lærer os, at Satan i de sidste dage vil »føre krig« (Åb 12:17 mod de trofaste, og »fred skal borttages fra jorden« (L&P 1:35).

Gud forudså vores tid og kaldte profeten Joseph Smith til at frembringe Mormons Bog for at hjælpe os (se L&P 1:17, 29; 45:26). Ud af de 239 kapitler i Mormons Bog omhandler 174 af dem (73 procent) krig, terrorisme, mord, politisk konspiration, hemmelige sammensværgelser, trusler, hemmelige aftaler mellem familier og anden fjendskab.

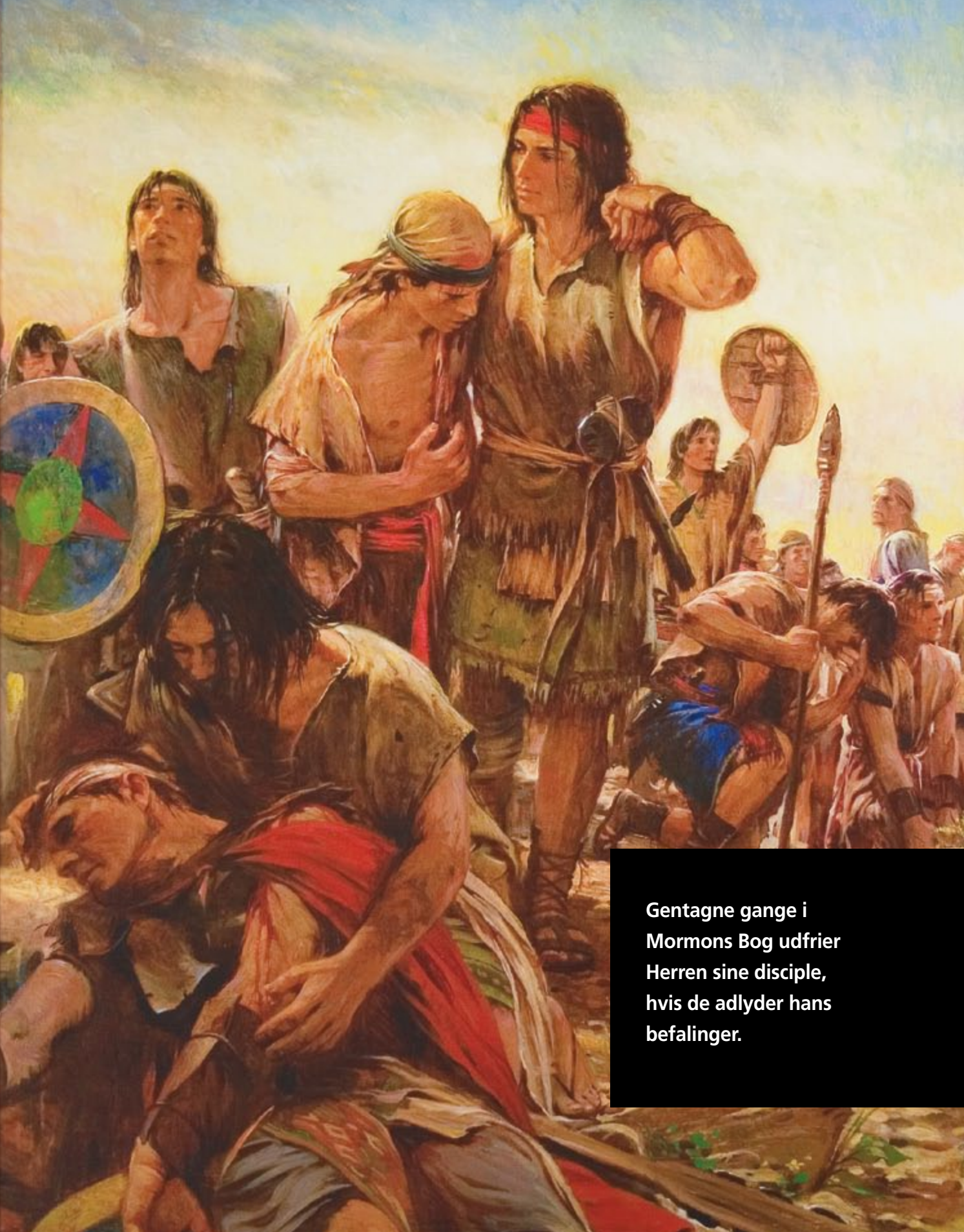
Hvorfor har mange af skribenterne i

Mormons Bog bevaret så mange beretninger om krig? Præsident Ezra taft Benson (1899-1994) sagde: »Af Mormons Bog kan vi lære, hvordan Kristi disciple lever i krigstid.«³ Følgende indsigt kan vejlede os, mens vi lever i urolige tider.

Udfrielse følger lydighed

Mange gange i Mormons Bog udfrielse Herren sine disciple, hvis de adlyder hans befalinger.⁴ Nefi forklarede: »Herrens milde barmhjertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse« (1 Ne 1:20). Nefi nedskrev, hvordan Herren udfriede hans far fra mennesker, der forsøgte at slå ham ihjel, udfriede hans familie fra Jerusalems ødelæggelse, udfriede ham og hans bror fra Labans mordforsøg og udfriede ham, da Laman og Lemuel tyede til vold (se 1 Ne 2:1-3; 3:28-30; 4; 7:16-19; 18:9-23).

Alma fortalte sin søn Shiblon: »Jeg ønsker, at du vil huske, at i den udstrækning som du sætter din lid til Gud, i lige så høj grad skal du blive udfriet af dine prøvelser og dine besværligheder og dine trængsler« (Alma 38:5).

**Gentagne gange i
Mormons Bog udfrier
Herren sine disciple,
hvis de adlyder hans
befalinger.**

GUD VIL BESKYTTE OS

»Gud er med os. Han vil våge over os. Han vil beskytte os ... hvis vi blot er trofaste og lydige og giver agt på hans ord.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »God Will Protect Us in These Perilous Times«, *Church News*, 22. feb. 2003, s. 3.

Mormon konstaterede også, at »de, der var trofaste i at holde Herrens befalinger, blev udfriet til alle tider« (Alma 50:22). Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum bekræftede dette princip, da han sagde: »Lydighed giver mulighed for, at Guds velsignelser flyder uhæmmet. Han velsigner sine lydige børn med frihed fra trældom og elendighed.«⁵

Mormons Bog viser også, at selv få retfærdige mennesker kan sikre en hel by fred og beskyttelse (se Hel 13:12-14).

Krig kan være et kald til omvendelse

Når vi glemmer Gud, kalder han på os. Til at begynde med bruger han nådefulde midler, såsom personlig tilskyndelse og profeter. Men hvis vi ikke reagerer, optrapper han sin indsats. Han tillader til tider krig og uroligheder som del af hans sidste udvej for at hjælpe os til at vende tilbage til ham.⁶

Mormon har sagt: »Og således ser vi, at medmindre Herren revser sit folk med mange trængsler, ja, medmindre han hjem søger dem med død og med skræk og med hungersnød og al slags pest, erindrer de ham ikke« (Hel 12:3). Krig kan være en påmindelse om at omvende sig og vende tilbage til Gud.

Gud giver lindring under krig

Når det kræves, at Guds disciple lider under konsekvenserne af krig, giver Gud dem lindring. Da Alma og hans folk blev taget til fange, vendte de sig straks til Herren (se Mosi 23:27-28), og han svarede dem med det samme: »Jeg vil også lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg, selv mens I er i trældom ... for at I kan vide med vished, at jeg, Gud Herren, kommer til mit folk i deres trængsler« (Mosi 24:13-14).

Jakob sagde til de rene af hjertet på hans

Visse disciple som Abinadi (afbildet herover og herunder) er kaldet til at lide eller dø for at kunne stå som vidner mod de ugudelige.

tid: »Se hen til Gud med fasthed i sindet, og bed til ham med stor tro, så vil han trøste jer i jeres trængsler, så vil han tale jeres sag og sende retfærdighed ned over dem, der søger jeres udryddelse« (Jakob 3:1).

Nutidige profeter bekræfter denne sandhed. Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde: »Selv om [Gud] ikke altid blander sig i begivenhedernes forløb, så har han lovet de trofaste fred selv i prøvelser og modgang.«⁷

Præsident Benson har sagt: »Selv når tiderne bliver faretruende ... behøver vi ikke frygte, hvis vi sætter vores lid til Gud og holder hans befalinger.«⁸

Nogle kaldes til at stå som vidner mod ugudelighed

Mens nogle af Kristi disciple udfries af krig, kaldes andre disciple til at lide eller dø for at kunne stå som vidner mod de ugudelige. Dette er en barsk sandhed, der ikke er nem at acceptere eller forstå. Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum mindede os om, at »de trofaste heller ikke er helt immune over for klodens begivenheder.«⁹ Præsident Hinckley anerkendte, at nogle af os kan »blive bedt om at lide.«¹⁰

Mormons Bog indeholder få episoder om umenneskeligt misbrug og brutalitet for at hjælpe os med at forstå, hvorfor Herrens disciple, deriblandt profeter såvel som uskuldige kvinder og børn, nogle gange må lide og dø i krig. For eksempel bandt kong Noas ugudelige præster Abinadi »og pinte hans hud med brændeknipper, ja, til han døde.« Før han døde, vidnede Abinadi: »Hvis I slår mig ihjel, udgyder I uskyldigt blod, og det skal stå som et vidnesbyrd mod jer på den yderste dag« (Mosi 17:10, 13).

I en anden morderisk beretning fra Mormons Bog, brænder Ammonihass ugudelige advokater og dommere de konverteredes hustruer og børn. Alma og Amulek bliver bragt til stedet for martyriet og tvinges til at vidne denne nådesløse massakre.

»Da Amulek så de smerter, som kvinderne og børnene, der blev fortæret af ilden, led, led han også smerter, og han sagde til Alma: Hvorledes kan vi være vidne til dette forfærdelige syn? Lad os derfor strække vore hænder ud og udøve Guds kraft, som er i os, og redde dem fra flammerne.«

Alma svarede: »Ånden driver mig til ikke at strække min hånd ud, for se, Herren tager dem op til sig i herlighed; og han tillader, at de kan gøre dette, eller at folket kan gøre dette mod dem i overensstemmelse med deres hjertes hårdhed, for at de straffedomme, som han udøver over dem i sin vrede, må være retfærdige; og de uskyldiges blod skal stå som et vidne mod dem, ja, råbe indtrængende imod dem på den yderste dag« (Alma 14:10-11).

De retfærdige, der dør i krig, går ind til Herrens hvile

Når vi sørger over tabet af retfærdige kære, forsikrer Mormons Bog os om, at de er gået ind til Herrens hvile og er glade. Moroni kommer med denne slående bemærkning: »For Herren tillader, at de retfærdige bliver slået ihjel, så hans retfærdighed og dom kan komme over de ugudelige; derfor behøver I ikke at antage, at de retfærdige er fortabte, fordi de bliver slået ihjel; men se, de går ind til Herren deres Guds hvile« (Alma 60:13).

Efter en kamp, der efterlod »ligene af mange tusinder ... [hensuldrende] i dynger på jordens overflade,« deriblandt nogle trofaste Kristi disciple; fortæller Mormons Bog, at

Eter (ovenfor) og Moroni (s. 34) så tilintetgørelsen af deres civilisation som følge af krig (se Eter 13:13-14; Moro 1:1-4).

mens de overlevende »oprigtigt sørger over tabet af deres slægtninge, så jubler og fryder de sig dog i håbet og véd endog i overensstemmelse med Herrens løfter, at de skal blive oprejst for at bo ved Guds højre hånd i en tilstand af aldrig ophørende lykke« (Alma 28:11-12).

Freds Fyrste

Mormons Bog blev frembragt for at velsigne de mennesker, der levede i tider med krig og uroligheder. Dens nedskrevne begivenheder og lærdomme indgyder håb, giver trøst og et guddommeligt perspektiv. Vi lærer, at lydighed mod Gud udfrier mange, at krig kan være et kald til at vende os til Gud, og at Gud giver sine disciple, der pålægges at lide, lindring. Vi lærer også, at de retfærdige, som kaldes til at dø under krig og uroligheder, vil stå som vidner mod de ugudelige, og at disse disciple indgår til Herrens hvile.

Til syvende og sidst lærer Mormons Bog os, hvordan Kristi disciple kan få fred i deres hjerte, hjem og nationer. Det er et fantastisk redskab, der fører os til Jesus Kristus, Freds Fyrsten. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 66.
2. Gordon B. Hinckley, »Vi lever i tidernes fylde«, *Liahona*, jan. 2002, s. 6.
3. Ezra Taft Benson, »Mormons Bog – vor religions slutsten«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 4.
4. Der er mindst 56 skriftsteder i Mormons Bog, der forklarer, hvordan Herren udfriede folk fra krig og andre farlige forhold.
5. Russell M. Nelson, »Gå fremtiden i møde med tro«, *Liahona*, maj 2011, s. 34-35.
6. Der er mindst 35 skriftsteder, deriblandt 11 i Mormons Bog, der forklarer, hvordan Herren tillader krig og naturkatastrofer, for at hjælpe os til at huske ham.
7. Joseph B. Wirthlin, »Find en tryk havn«, *Liahona*, juli 2000, s. 71.
8. Ezra Taft Benson, i Conference Report, okt. 1950, s. 146.
9. Neal A. Maxwell, »Omsluttet af hans kærligheds arme«, *Liahona*, nov. 2002, s. 17.
10. Gordon B. Hinckley, »De tider, vi lever i«, *Liahona*, jan. 2002, s. 86.

HVORFOR FOREKOMMER DER KRIG OG UROLIGHEDER?

Mormons Bog vidner meget tydeligt om, at uretfærdighed

indbyder til krig. Krig, konflikter og uroligheder er et resultat af enten uretfærdige individer, der søger magt over andre, eller borgere, der tillader at uretfærdighed får frit spil.

NÅR URETFÆRDIGE INDIVIDER SØGER MAGT

Amlici tabte et omstridt, men legitimt valg, men nægtede dog at slippe sit ønske om at herske over andre. Han overbeviste sine tilhængere til stadig at indsætte ham som konge. Han befalede derefter sine nye undersåtter til at indlede en krig, der skulle ødelægge Guds kirke og få folket til at underkaste sig ham. Tusinder led unødvendig vold, fordi én mand ønskede magt over andre (se Alma 2).

Zerahemna, en lamanitisk hærfører, ophidsede sit folk mod nefitterne for at bringe dem i trældom. Der udbrød krig, og deres døde kunne ikke tælles på grund af det store antal (se Alma 43:6-8, 37; 44:21).

Amalikija, en frafalden nefit, anvendte bedrag, vold og krig i sin personlige stræben efter magt. Han bragte nefitterne i trældom, og de næste fem år led de under krige og uroligheder (se Alma 46-48).

NÅR BORGERE LADER URETFÆRDIGHED FÅ FRIT SPIL

Nefi fortæller, at adskillelige grupper af folk blev »udryddet fra slægtled til slægtled i overensstemmelse med deres ugudelighed« (2 Ne 25:9). Kaptajn Moroni forsikrede sit folk om, at de ikke ville blive udryddet, førend de bragte det over sig selv ved deres egne overtrædelser (se Alma 46:18). Mormon skrev: »Det har været deres [de nefitiske] skænderier og deres stridigheder, ja, deres myrden og deres plyndren, deres afgudsdyrkelse, deres utugtheder og deres vederstyggeligheder, som var blandt dem indbyrdes, der bragte deres krige og ødelæggelser over dem« (Alma 50:21).

FOTO AF FAMILIEN: MICHAEL R. MORRIS

HØSTEN SKAL NOK KOMME

Michael R. Morris

Kirkens Tidsskrifter

Det har aldrig været let for Oscar Filipponi og hans familie at leve af landbruget. Vind, tørke, sammenbrud af udstyr, et trægt marked og andre udfordringer synes til tider at sammensvære sig mod alle familiens anstrengelser.

»Hver dag her i *chacraen* – på vores jord – må vi søge inspiration og åbenbaring for at kunne leve af, hvad jorden frembringer,« siger Oscar, som driver landbrug på 40 ha i den nedre del af floddalen langs Chubut-floden, der ligger i provinsen Chubut i det sydlige Argentina. »Hver dag rummer sine udfordringer.«

En af familien Filipponis største udfordringer er, at de ikke altid ved, hvornår deres utrættelige anstrengelser vil bære frugt. De har dog lært, at hårdt arbejde og udholdenhed med tiden betaler sig.

»Belønningen for at dyrke jorden viser sig ikke dagligt eller ugentligt« forklarer Oscar. »Vi arbejder alle dage undtagen søndag – hver eneste uge, hver eneste måned – uden nødvendigvis at se et pengeresultat, så vi er nødt til at have nogle økonomiske planer på plads. Sommetider tager det måneder eller endda et år, før vi kan nyde frugten af vores arbejde. Vi skal altid huske

Familien Filipponi har lært, at høstens lov – både den fysiske og åndelige – kræver vedholdenhed, tålmodighed og bøn.

Oscar Filipponi og hans familie ved ikke altid, hvornår deres utrættelige anstrengelser vil bære frugt. Men de har dog lært, at hårdt arbejde og udholdenhed med tiden betaler sig.

på, at det arbejde, vi lægger for dagen nu, gør, at vi kan høste senere.«

Med sin hustru Liliana og to af deres børn, Daniel og María Céleste, dyrker Oscar lucerne og opdrætter kvæg.

»Sommetider har vi penge, andre gange har vi ikke, fordi det hele går til at drive gården,« siger han. »Sommetider bryder vores maskiner sammen. Sommetider kan vi ikke få solgt vores dyr, når de er rede til at blive solgt. Men hvis vi overvejer og beder, forbliver tålmodige og holder fast i håbet, så viser en løsning sig inden for en dag eller to. En eller anden kommer forbi og spørger: »Che,¹ har du nogle dyr til salg?« Tingene lykkes, og vi går fremad. Det at dyrke jorden er vanskeligt, men vi er blevet holdt oppe i vores daglige anstrengelser.«

Pejlemærker

Daniel fortæller, at dyrkningen af jorden giver ham mulighed for at reflektere over velsignelser og udfordringer ud fra et evangelisk perspektiv hver dag. »Det er en velsignelse at tale med Herren og være opmærksom på Åndens påvirkning uden forstyrrelser fra larm, musik eller reklamer,« siger han om dyrkningen af jorden.

»Det er let at være medlem af Kirken, når man bor et sted som dette omgivet af ens kære og naturen,« tilføjer Liliana. »Det hjælper mig til at huske, at vi er afhængige af Herren, og at alt, hvad vi har, kommer takket være ham. Næsten alt det, vi foretager os her, reflekterer forskellige evangeliske principper. Oscar kommer altid ind i huset med en tanke omkring landbrug eller det at arbejde med dyrene.«

Når Oscar for eksempel pløjer marken, udvælger han et pejlemærke såsom et træ eller en stor sten i det fjerne, som kan

NÅR HERREN GØR REGNSKABET OP

»Der var to landmænd, der havde tilstødende marker. Den ene arbejdede aldrig i marken om søndagen, og hans nabo bebrejdede ham altid for det. Han sagde: »Dine afgrøder klarer sig ikke så godt som mine. Hvorfor arbejder du ikke på søndage?«

Den anden landmand sagde: »Fordi jeg ønsker at gøre, hvad Herren har sagt. Jeg vil gerne opnå Herrens velsignelser.«

En oktoberdag stod de så ved indhegningen. Naboen sagde: »Se bare. Se min mark. Den er smuk, kornet er højt, kornhovederne er fulde af hvede, og din mark viser små tegn på forsømmelse. Du har ikke passet din så godt, som jeg har passet min. Se lige min høst i forhold til din. Hvad har du nu at sige om de velsignelser, du troede, du skulle få?«

Den sabbathholdende landmand tænkte over det et par minutter og svarede så: »Herren gør ikke regnskabet op i oktober.«

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, *Mine Errand from the Lord*, 2008, s. 193.

hjælpe ham til at pløje en lige række. »Det betyder ikke noget, at der er hindringer på hans vej,« siger Liliana. »Han kan ikke vige fra sin kurs, fordi han vil have, at rækkerne skal være lige.«

Oscar tilføjer: »Hvis jeg ser mig tilbage for at tjekke rækken, så går jeg ud af kurs. Så jeg koncentrerer mig om mit referencepunkt og går fremad.«

Som i *chacraen*, siger han, således er det også i Kirken. »For at blive på rette kurs i vores liv, så må vi se hen til Herren, læse i skrifterne og holde befalingerne. Hvis vi lader os distrahere, så misser vi vores pejlemærke og vores sti bliver skæv.«

En åndelig høst

Familien Filipponi kommer i en gren i Kirken i nærheden af Gaiman. I denne by med 6000 indbyggere, der blev grundlagt af walisiske immigranter i 1870'erne, har grenens medlemmer rig mulighed for at lade deres lys skinne. »Vi må vise vores bedste side hver dag, for folk er altid på udkiq,« siger Liliana.

At få folk interesserede i evangeliet kan være en langsom proces. Som med høstens fysiske lov, kræver høstens åndelige lov også tålmodighed. Men som følge af familiens konsekvente efterlevelse af evangeliets principper, er folk blevet bekendt med og respekterer de sidste dages helliges standarder.

Da Oscar tidligere var offentligt ansat, afslog han konstant tilbud om kaffe, te og alkohol. »Efter et par år,« fortæller han, »blev kollegerne betænksomme og støttende og spurgte i stedet: »Hvilken sodavand vil du have?« Sommetider blev de endda interesserede i Kirken. Det er høsten.«

Den åndelige høst af læring og efterlevelse af evangeliske principper har været særlig frugtbar i selve familien.

Høsten er kommet i form af velsignelser fra Oscars tjeneste som patriark for Trelew Nordlige Stav i Argentina, fra Lilianas tjeneste som grenens hjælpeforeningspræsident og fra anden tjeneste i en lang række andre kaldelser, som familien har haft gennem årene.

Høsten er kommet ved at holde sabbatsdagen hellig og ved at efterleve tiendeloven. »Himlens sluser åbner sig

virkelig – hvis ikke med det samme, så gennem en proces af fortsat lydighed,« siger Oscar.

Høsten er kommet i form af alle Filipponi-børnenes færdiggørelse af gymnasiet og alle fire sønners tjeneste som fuldtidsmissionærer. Deres uddannelse samt mission har givet dem job og lederskabsmuligheder, som de sandsynligvis ikke ellers ville have fået.

Høsten er kommet i form af spørgsmål fra María Célestes jævnaldrende, der gerne vil vide mere om hendes brøders tjeneste som fuldtidsmissionærer, hendes religiøse overbevisning, og hvorfor hun undgår fester, der starter sent lørdag aften.

Og høsten er kommet i form af Åndens hvisken og beroligende påvirkning, som hjalp familien med at undgå en tragedie en sen nat, hvor de troede, der blev begået indbrud i deres hjem. Daniel blev vækket af en lyd og forberedte sig på at forsvare hjemmet, men den formodede røver viste sig at være en nabo, der kom efter hjælp, da hans bil var brudt sammen.

»Jeg indså, at Ånden havde beroliget mig, så vi kunne løse situationen uden at overreagere,« siger Daniel. »Vi bad og takkede Herren for, at der ikke var sket noget slemt.«

Når vi virkelig giver os selv til Gud, siger familien Filipponi, velsigner han os med vores behov, og vi bliver redskaber i hans hænder. Det er en proces, der kræver vedholdenhed, tålmodighed og bøn. Det kræver også stor tro og meget arbejde. Men høsten vil komme til Herrens tid. ■

NOTWE

1. Et almindeligt udtryk i Argentina, der betyder »ven«, »kammerat« eller »makker.«

Den første aften tilbage på arbejdet, åbnede jeg min mail. I min indbakke lå der en besked fra Brady. Han havde sendt den tirsdag morgen, kort tid inden angrebene.

HAN GAV MIG FRED

Min bror Brady var i praktik i flådens efterretningstjeneste i US Pentagon, da angrebene den 11. september 2001 fandt sted. På det tidspunkt arbejdede jeg i Idaho i USA, og da jeg den morgen så nyhederne om, hvad der var sket, gav jeg min chef besked om, at jeg ikke kom på arbejde de næste par dage.

Vi var nogle få fra min familie, der mødtes i Washington, D.C, i en hotel-sal, som embedsmænd fra regeringen havde gjort til orienteringslokale, hvor de kunne opdatere familierne om den igangværende redningsindsats. Vi ventede i flere dage for at få at vide, om Brady var blandt ofrene. Stemningen på stedet var præget af uoverstigelig sorg og håbløshed. Vores familie fandt sammen og bad om, at hvad der end skete, så måtte vi ikke miste troen.

Næsten en uge efter angrebene, den 17. september, fik vi bekræftelse

på, at Brady var død.

Jeg mindes ikke at have spurgt: »Hvorfor mig?« Men jeg spurgte bestemt: »Hvorfor ham?« Fra jeg var barn havde jeg elsket og beundret Brady og ønsket at være ligesom ham. Jeg tænkte også: »Hvorfor nu?« Brady havde i flere uger planlagt en tur til Idaho for at være sammen med familien. Han skulle have været kommet torsdag den 13. september, kun to dage efter at han omkom.

Den første aften tilbage på arbejde i Idaho, åbnede jeg min arbejds-mail, som jeg ikke havde åbnet siden den 10. september. I min indbakke lå der en besked fra Brady. Han havde sendt den tirsdag morgen, kort tid inden angrebene. I mailen talte han om, at vi skulle mødes og alle de spændende ting, vi havde planlagt. Da han sluttede mailen, afsluttede han med ordet: »Fred.«

Sådan afsluttede Brady normalt

ikke sine mails, men jeg så det som Herrens milde barmhjertighed, at han havde afsluttet på den måde. Jeg tror ikke, at Brady vidste, hvad der skulle til at ske, men jeg elsker at hans sidste ord – hans allersidste ord – til mig var *fred*.

Selv nu, mere end ti år efter, så læser jeg af og til den mail. Hver gang jeg gør det, så bliver jeg mindet om, at det er gennem evangeliet, at vi finder den fred, Frelseren lovede: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Jeg savner selvfølgelig stadig Brady, men takket være evangeliet, så har jeg ikke mistet min tro over denne prøvelse. Gennem Frelserens hjælp har jeg været i stand til at kunne gå fremad i håb og med fred. ■

Carson Howell, Utah, USA

SPØRG MORMONEN

Finland kræves der 6-12 måneders værnepligt af alle unge mænd over 18 år. Da jeg var begyndt på min militærtjeneste, opdagede jeg, at mange af mine militærkammeraters meninger og holdninger stred imod mine principper. Af denne årsag besluttede jeg mig for at holde mig tæt på Ånden ved at bede mindst to gange dagligt og læse i skrifterne.

Til at begynde med var jeg nervøs, for jeg vidste ikke, hvordan mine kammerater ville reagere, men det så ikke ud til at påvirke dem, så jeg faldt til ro. Efter et stykke tid spurgte mine sovekammerater mig, hvad det var jeg læste. »Mormons Bog,« svarede jeg straks. Deres næste spørgsmål var, om jeg var sidste dages hellig. Det bekræftede jeg, og i et stykke tid lod de sagen ligge.

Med tiden begyndte mine militærkammerater at spørge ind til Mormons Bog – dens oprindelse, dens indhold og så videre. Senere vekslede deres spørgsmål mellem alt fra formålet med livet til Kirkens principper. Min religion blev en naturlig del af vore samtaler, og det dukkede op i næsten enhver situation.

En kammerat fra en tilstødende køje spurgte, om han måtte læse min Mormons Bog. Jeg sagde selvfølgelig ja. Ved en anden begivenhed, fortalte en kammerat mig, efter han havde været til en vens begravelse, at begravelsen havde givet ham mange spørgsmål angående livet og dets formål. Han spurgte mig, hvad Kirken troede på angående dette. Vi

havde en lang samtale om formålet med livet, forsoningen, skabelsen og andre evangeliske emner. Derefter begyndte andre kammerater at blive interesserede i Kirkens lærdomme og standarder.

Resten af vores tid sammen havde vi mange samtaler, der altid synes at dreje ind på Kirkens lære. Mine kammerater navngav disse samtaler »Spørg mormonen«-møder. Efter vi havde bestået vores træning, fortalte en kammerat mig senere, at han havde besluttet at holde op med at bande.

I min tid i militæret opdagede jeg, at jo mere åben jeg var omkring mit

medlemskab af Kirken, og jo mere trofast jeg efterlevede evangeliske lærdomme, jo mere åbne var folk over for mig, og jo flere muligheder fik jeg for at fortælle om evangeliet.

Jeg er taknemlig for de velsignelser og de muligheder, som jeg fik for at tale om evangeliet under min militærtjeneste. Jeg vidner om, at hvis vi frimodigt står ved vore værdier, så bliver vi velsignet med muligheder for at missionere. Og hvis vi lader evangeliets lys skinne frit i vores liv, kan vi beskytte os selv fra mørke og have en positiv indflydelse på verden omkring os. ■

Kari Koponen, Uusimaa, Finland

En kammerat fra en tilstødende køje spurgte, om han måtte læse min Mormons Bog. Jeg sagde selvfølgelig ja.

Da jeg talte, følte jeg Ånden fylde mig med fred og kraft. Jeg bar vidnesbyrd om Guds store kærlighed til sine børn og om deres guddommelige natur.

profeten Joseph Smiths ord: »Lad os derfor, inderligt elskede brødre, med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret« (L&P 123:17).

Da jeg talte, følte jeg Ånden fylde mig med fred og kraft. Jeg bar vidnesbyrd om Guds store kærlighed til sine børn og om deres guddommelige natur, vidunderlige potentiale og evige værd. Jeg underviste i, at Guds befalinger er udtryk for hans kærlighed, fordi de viser vejen til den største lykke. Og jeg erklærede, at Jesus Kristus kan hele sår, både naturlige og menneskeskabte.

Før jeg vidste af det, var mine tildelte 30 minutter gået. Jeg gik langsomt væk fra podiet, samlede mine papirer og så op. En hellig stilhed fyldte lokalet. Nogle smilede og andre græd. Lærere, der havde modsatte holdninger, takkede mig for mit mod og min overbevisning. En kollega indrømmede, at hun var blevet rørt af en »særlig ånd«, mens jeg talte. Andre fortalte mig, at de aldrig havde hørt en så følsom og respektfuld udtalelse om en sådan tro, og at mine ord havde hjulpet dem til at se, at skolens læseplan havde brug for ændringer.

Mesteren, der havde stilnet den voldsomme storm ved at befale: »Ti stille, hold inde!« (Mark 4:39) havde gjort det igen – denne gang for mig!

Denne oplevelse lærte mig, at vi aldrig er alene, når vi står ved sandheden. Herrens hjælp er altid nær. Som han lovede: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres

VILLE HAN STILNE MINE STORME?

Som lærer for en femteklasse på en privatskole i Massachusetts i USA havde jeg været til møde med lederen for at tale om skolens principper om alsidighed i undervisningen, som modsatte sig principperne i »Familien: En proklamation til verden«. Mine anstrengelser for at stå ved sandhederne omkring ægteskab og familie og fremme objektivitet, respekt og forståelse resulterede dog i en storm af misforståelser, hån og forfølgelse.

Til tider følte jeg mig som apostlene, der i storm og høj bølgegang krydsede Genesaret Sø, mens Jesus sov. Jeg følte, at min tro, ligesom deres, var begyndt at vakle, og jeg tænkte også: »Er du ligeglad med,

at [jeg] går under?« (Mark 4:38). Jeg troede på, at Jesus virkelig havde truet ad vinden og bølgerne for længe siden, men da mine prøvelser blev kraftigere, blev det svært for mig at have tillid til, at han også ville stilne mine storme.

En dag bad en af skolens ledere mig om at forklare mine bekymringer for hele lærerstaben og de ansatte ved et oplæringsmøde om alsidighed. Mens jeg forberedte mig på præsentationen, blev mine bønner, skriftstudium og tempelbesøg mere og mere oprigtige, og jeg følte Ånden vejlede mig i, hvad jeg skulle sige.

Da det blev tid til, at jeg skulle tale til mine kolleger, fandt jeg mod ved

højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer» (L&P 84:88).

Jeg vidner af hele min sjæl om, at han er en udfriende Gud. Jeg ved dette, fordi han frelst mig. Han stilnede mine storme. ■

Nick Gentile, Utah, USA

MIT SVAR KOM FRA KONFERENCEN

I 2006 havde jeg antropologi på et katolsk college. Vores underviser bad os om at undersøge en bestemt religion og præsentere den for resten af klassen. Jeg valgte at lave en præsentation om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – jeg havde jo været medlem i 21 år. Jeg vidste, at det ville være en enestående og fantastisk mulighed for at dele min overbevisning med 40 medstuderende og venner.

I de to måneder jeg havde til at forberede min præsentation, kæmpede jeg med at finde en enkel måde at præsentere den lære, der var så dyrebar for mig, som ville gøre den forståelig for mine holdkammerater. Jeg vidste ikke, hvilke pointer jeg skulle fremhæve, eller hvordan jeg skulle fremføre dem. Da jeg kun havde en uge til min præsentation, vidste jeg stadig ikke, hvad jeg skulle gøre. I desperation bad jeg om Herrens hjælp.

Mit svar kom i form af general-konferencen, der blev holdt den

weekend. Under aprilkonferencen 2006 holdt præsident James E. Faust (1920-2007), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, en tale med titlen: »Genoprettelsen af alt.«¹ Jeg følte Helligånden bekræfte, at sandhederne, som præsident Faust fortalte om – og måden, han talte om dem på – var et mønster, som jeg kunne følge i min præsentation.

Jeg downloadede et eksemplar af talen fra nettet efter konferencen og brugte den som basis til forberedelse af et diasshow, som jeg holdt den følgende uge. Jeg var tildelt 20 minutter, men på grund af alle de

På grund af min undervisers og holdkammeraters spørgsmål, varede min præsentation om Kirken 40 minutter.

spørgsmål, som min underviser og holdkammerater stillede, varede præsentationen 40 minutter – hele undervisningstiden.

Da jeg var færdig, påpegede min underviser, at ingen anden studerende havde før givet så god en præsentation. Han gav mig en høj karakter og fortalte mig, at den eneste grund til, at jeg ikke fik den højeste karakter for min præsentation, var, at jeg ikke havde vist objektivitet over for emnet.

Jeg gav senere underviseren et link til *Liahonas* hjemmeside, hvor han kunne finde præsident Fausts tale og andre, som kunne være nyttige. Jeg gav ham også et eksemplar af *Mormons Bog* og bad ham læse den og sagde, at vi kunne tale sammen, når han blev færdig med den.

Jeg er taknemlig over at vide, at præsentationen også havde påvirket nogle af de studerende. Gennem resten af semestret, så jeg tegn på den forskel, den havde gjort i deres liv. En af dem fik endda besøg af missionærerne i sit hjem, hvilket gav os en storslået mulighed for at fortsætte vores samtale om Jesu Kristi evangelium.

Jeg er taknemlig for den mulighed jeg fik for at fortælle mine holdkammerater om min tro. Men vigtigere endnu, så er jeg taknemlig for at have lært, at Herren besvarer vores inderlige bønner gennem nutidige profeter og apostles ord. ■

Sara Magnussen Fortes, São Paulo, Brasilien

NOTE

1. Se James E. Faust, »Genoprettelsen af alt«, *Liahona*, maj 2006, s. 61-62, 67-68.

Adrián Ochoa

Andenrådgiver
i Unge Mænds
hovedpræsidentskab

I er VERDENSLYS

Hjemvendte missionærer taler altid om deres tjeneste, som de bedste år i deres liv. Hvorfor egentlig det?

Måske er det glæden ved at se en anden sjæl komme til Frelseren (se L&P 18:15). Måske har det noget at gøre med det bånd, de føler, de har til undersøgere, nyomvendte, medlemmer, kammerater og missionspræsidenter. Jeg tror, at det er del af forklaringen, men jeg tro også, at det har noget at gøre med Kristi lys, som de føler – og det lys, de deler i form af tjeneste og vidnesbyrd.

Vi ved, at Frelseren beskrev sig selv som verdens lys (se Joh 9:5; 12:46). Men i Bjergprædiken sagde han det samme om dem, der fulgte ham:

»I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset.

Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:14-16).

At vise vores lys – er at afspejle

Frelserens lys (se 3 Nefi 18:24) – det er noget vi alle kan gøre hele livet, og det er noget, vi bør begynde på, mens vi er unge. Når vi tager del i formelle missionæropgaver og livslang missionering, så kan vi se til tre personer, der efter min mening bedst eksemplificerer denne tjeneste: Alma, profeten Joseph Smith og Frelseren. De har alle tre haft stor indflydelse på min forståelse af vigtigheden af missionering – af at vise Frelserens lys for verden.

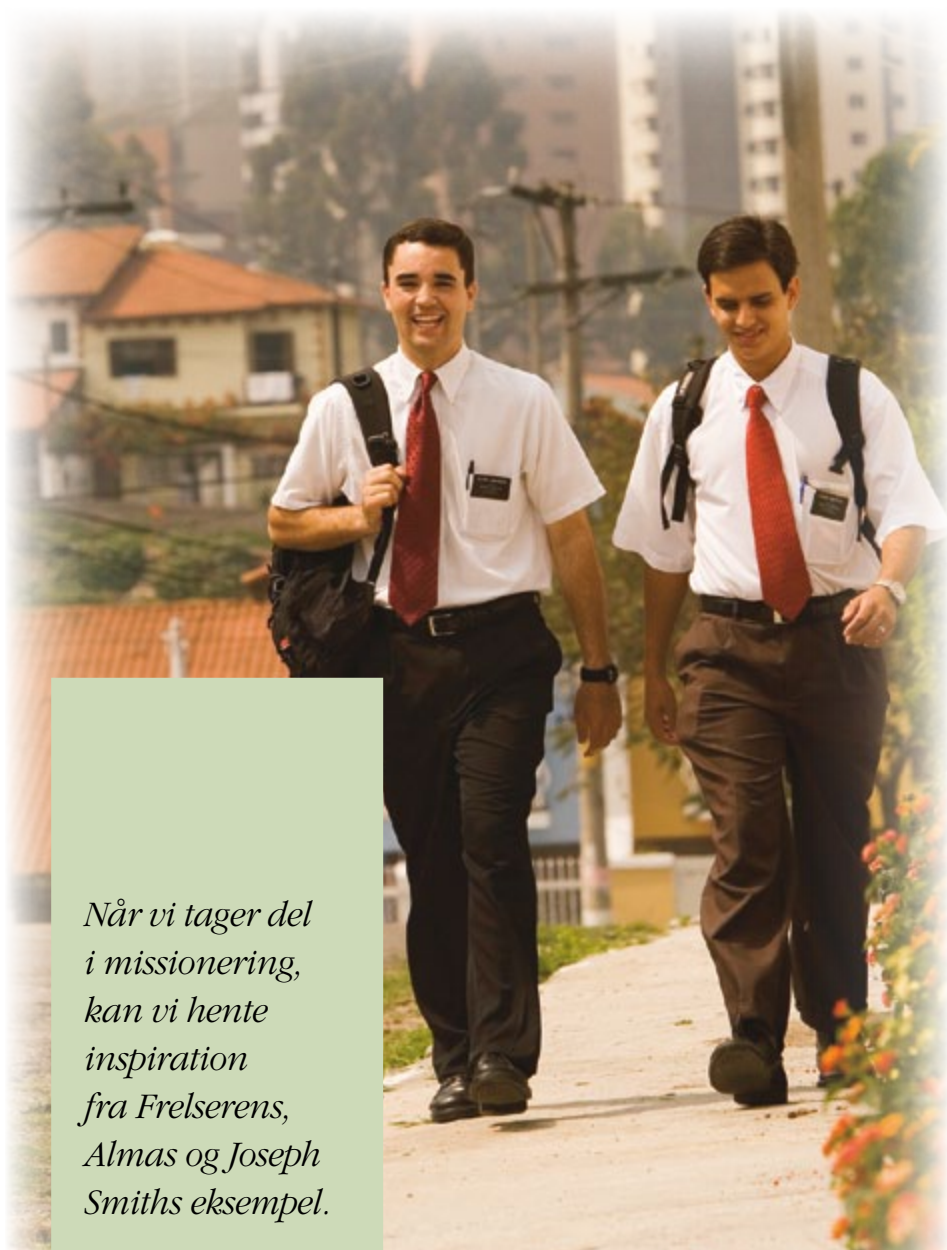
Alma: At være ydmyg

Almas lære var medvirkende til mit ønske om at tage på mission. Selv om min bedstemor sørgede for, at jeg blev døbt, da jeg var otte år, så kom jeg sjældent i kirke i min ungdom. Da jeg tilfældigt mødte missionærerne som ung voksen, begyndte jeg at tænke på Kirken, og jeg begyndte så at studere skrifterne. Almas diskussion om det at blive tvunget til at være ydmyg kontra det at vælge at være ydmyg fangede min opmærksomhed (se Alma 32:13-15). Jeg følte mig utilstrækkelig på grund af min mangelfuldhed, men jeg overvejede

det seriøst – en beslutning om at tage på mission ville kræve en væsentlig ændring. Jeg havde allerede en karriere og min egen virksomhed, og jeg ønskede at gifte mig med min kæreste (som nu er min hustru). Kunne jeg opgave alt det for at tjene Herren?

Jeg tog hen et afsides sted og tog mig tid – rigtig god tid – til at bede og samtale med min himmelske Fader. Ved at være ydmyg indså jeg, at vor himmelske Fader ønskede, at jeg skulle tjene. Jeg besluttede mig for at følge hans ord og ved at gøre dette, opdagede jeg sandheden i Almas løfte: »Jo, den, der oprigtigt ydmyger sig og omvender sig fra sine synder og holder ud til enden, han skal blive velsignet – ja, meget mere velsignet end de, der bliver nødt til at være ydmyge« (Alma 32:15).

Selv om jeg var godt over 26 år, gik jeg til min biskop, som hjalp mig med at forberede mig. Jeg indsendte mine missionspapirer og ventede i flere måneder. Endelig fik jeg et kald, der fortalte mig, at jeg ikke var kvalificeret til at tjene en fuld-tidsmission, men at jeg kunne tjene i

Når vi tager del i missionering, kan vi hente inspiration fra Frelserens, Almas og Joseph Smiths eksempel.

informationstjenesten, det område jeg allerede arbejdede i. Det var en spændende tid. Jeg blev oplært og deltog i diskussioner i medierne, kort tid efter at Kirken i Mexico blev officielt anerkendt af den mexicanske regering. Jeg hjalp stave med at oplære specialister inden for informationstjenesten og fik skabt kontakter til statens embedsmænd. Denne mulighed for at tjene velsignede mig på flere måder, end jeg kan beskrive, og på måder, jeg aldrig havde forventet. Det har til evig tid haft stor betydning på mange områder af mit liv.

Jeres mission vil uden tvivl være den vigtigste ting, der kan berede jer til resten af livet. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) lovede kommende missionærer: »Den tid, I tilbringer i missionsmarken, hvis de år er tilbragt med hengiven tjeneste, vil give et større udbytte end alle andre toårsperioder i jeres liv ... Hvis I tjener trofast og godt på jeres mission, vil I blive en bedre ægtefælle, en bedre far, en bedre studerende og en bedre medarbejder.«¹ Hvis I ikke er over alderen for at kunne tjene en

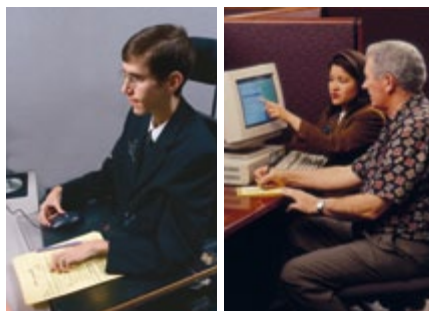

MANGE MULIGHEDER FOR AT TJENE

Formel missionering er ikke begrænset til dem, der er i stand til at tage på mission for at forkynde evangeliet. Der findes mange unge voksne, for hvem en forkyndende mission ikke er mulig på grund af fysiske, mentale eller følelsesmæssige udfordringer. Disse unge mænd og kvinder udfører meget godt i Kirkens organisationer verden over, som kirketjenestemissionærer.

Der er brug for kirketjenestemissionærer verden over, som kan tjene i slægtshistoriske centre, biskoppens forrådshus, konserverfabrik, arbejdsformidlingen, samfundstjeneste-organisationer, mediestillinger og mange andre kirkeaktiviteter. Mænd og kvinder i missionsalderen, der ikke er i stand til at tjene på en forkyndende mission, kan rådføre sig med forældre og ledere for at overveje mulighederne for en tjenestemission. Selv om tjenestemissioner varierer i opgave og længde afhængigt af missionærens evner, så omfatter de rigtigt arbejde, rigtig tjeneste og rigtige ofre, der gør en forskel i opbyggelsen af Guds rige på jord.

Se yderligere information om Kirkens tjenestemissioner ved at besøge www.lds.org/service/missionary-service.

fuldtidsmission, så forbered jer nu på at tjene. De ofre, I yder, vil blive langt overgået af de velsignelser, I vil modtage.

Jeg ved, at der kan komme udfordringer, når I overvejer at tage på mission. Modstanderen gør alt, hvad han kan for at forhindre Herrens værk i at gå fremad. Hvis nogen af jer er usikre på, om I skal tage på mission, så opfordrer jeg jer

til at være ydmyge, knæle ned og adspørge vor himmelske Fader. Han gjorde sin vilje kendt for mig, og jeg ved, at han vil gøre det samme for jer.

Joseph Smith: Få et evigt perspektiv

Fra Joseph Smith har jeg lært at fokusere på det evige perspektiv, så øges ens evner til at være en Herrens tjener. Jeg har tit undret mig over, hvordan han var i stand til at udholde det hele – især prøvelserne og forfølgelserne. Men jeg indså, at fordi Joseph så bag sløret, vidste han, at denne dødelige tilstand blot er en lille del af vores evige rejse. Jeg undrede mig over, hvad der mon kunne ske med mig, hvis jeg forstod

det, som han forstod, og mens jeg grundede over det, indså jeg, at når vi fokuserer på her og nu, så er vores syn begrænset. Når vi bibeholder et evigt perspektiv, så forstår vi, hvor vigtigt det er, at vi forpligter os til at hjælpe andre, frelse andre og bære vidnesbyrd om de sandheder, vi kender.

Hvis vi, som Joseph gjorde, ville fokusere ud fra et evigt perspektiv, hvor meget mere villige og ivrige ville vi da ikke være i dagligdagen for at tale med andre om evangeliet? At vise vores lys – ved at afspejle Frelserens lys – behøver ikke at begrænse sig til formelle missionsopgaver. Når vi er åbne og modtagelige, kan vi videregive Kristi lys til dem omkring os, vise hvem vi er som medlemmer af Kirken, og hvad vi tror på. Når vi bevæger os fra sted til sted igennem livet og har med mange forskellige mennesker at gøre, så opmuntrer jeg til, at vi lærer vore naboer såvel som klassekammerater og kolleger af anden trosretning at kende. Følg ældste M. Russell Ballards instruktioner om at fortælle om evangeliet på nettet, herunder gennem sociale mediers hjemmesider, blog og hjemmesider, hvor man udveksler videoer.²

Selv om vi kan undervise andre i evangeliet gennem formelle lektioner, så skal der ofte ikke mere til end et retfærdigt eksempel og en villighed til at tilkendegive vores vidnesbyrd gennem vores livsførelse, for at en eller anden antager evangeliet. Når man lever værdigt til at have Ånden hos sig og lader sit lys skinne, så vil folk

se »jeres gode gerninger og prise jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16).

**Frelseren:
At koncentrere sig om andre**

Og endelig, Frelseren, som er vores eksempel i alle ting, lærte mig ikke at bekymre mig så meget om mig selv, men at

koncentrere mig om andres frelse. Hele hans liv drejede sig om andre. Når vi overvejer at fortælle mennesker med anden tro om evangeliet, så er vi sommetider bange for, hvad de vil tro om os, eller hvordan de vil reagere. Når vi overvejer en fuldtidsmission, så bekymrer vi os for meget om indkomst, uddannelse eller venskaber – som alle er gode og vigtige ting, men som stadig kan vente. Frelseren selv havde »ikke et sted at hvile sit hoved« (Matt 8:20). Han sagde til sine disciple: »... søg først Guds rige ... så skal alt det andet gives jer i tilgift« (Matt 6:33).

Det samme gælder for os. Når vi søger at følge og afspejle verdens lys, så vil velsignelserne komme til verden og i sidste instans til os som enkeltpersoner. Må vi alle søge ikke at skjule det lys, men vise det frem hele livet. ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »Om missioner, templer og forvaltninger«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 55, 56.
2. Se M. Russell Ballard, »Forkynd evangeliet ved hjælp af internettet«, *Liahona*, juni 2008, s. K1.

BESVARELSE AF PROFETENS KALD

Hvis generalkonferencens åbningsmøde giver et fingerpeg om, hvad der ligger profeten på sinde, så er det tydeligt, at præsident Thomas S. Monson tænker på missionering.

I april 2011 rapporterede han om antallet af missionærer og missioner verden over og sagde så: »Missionering er rigets hjerteblod. Lad mig foreslå, at hvis I har mulighed for det, at I så overvejer at yde et bidrag til Kirkens missionsfond.«¹

I oktober 2010 sagde han:

»Jeg gentager, hvad profeter længe

har sagt – at enhver værdig, egnet ung mand bør forberede sig på at tage på en mission. Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet skænket så rigeligt. Unge mænd, jeg formaner jer til at forberede jer til at tjene som missionær. Hold jer rene og ubesmittede og værdige til at repræsentere Herren. Hold jer sunde og stærke. Studér skrifterne. Hvor det er muligt, deltag så i seminar eller institut. Sæt jer ind i missionærhåndbogen *Forkynd mit evangelium*.

»Og en bemærkning til jer unge søstre: Selv om I ikke har det samme præstedømmeansvar, som de unge mænd har, om at tjene som fuldtidsmissionærer, så kan I også yde værdifulde bidrag som missionærer, og vi byder jeres indsats velkommen.«²

Og i oktober 2009 sagde han: »Jeg beder til, at jeres tro og bønner fortsat lyder for de områder, hvor vores indflydelse er begrænset, og hvor vi ikke har lov til frit at fortælle om evangeliet på nuværende tidspunkt. Der kan ske mirakler, når vi gør det.«³

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Det er konference igen«, *Liahona*, maj 2011, s. 6.
2. Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, nov. 2010, s. 5-6.
3. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2009, s. 6.

Lige til sagen

Hvis folk spørger,
hvorfor vi sender
**missionærer
til kristne
nationer,**
hvad bør jeg så
fortælle dem?

For mange mennesker, der ikke er medlemmer af vores kirke betyder »missionering« at rejse til fjerne lande, hvor ikke-kristne fx kan undervises i kristendom, og hvor man kan udføre humanitært arbejde. Når de så finder ud af, at vores kirke »missionerer« i deres kvarter, så tænker de måske hvorfor.

Budskabet, som vore

missionærer fortæller om, er til hele verden, så vi sender dem ud i hele verden. Vi tror, at Jesu Kristi evangeliums fylde er blevet gengivet, indbefattet Kristi Kirke og præstedømmemyndigheden, der er nødvendig for, at ordinancer som dåb kan udføres. Kun i denne kirke er evangeliets fylde blevet genoprettet. Eftersom alle mennesker

har brug for at høre dette budskab, også steder, der har en lang tradition med kristendom, så sender vi missionærer ud til alle mennesker. ■

Hvornår er det ikke passende at fortælle om åndelige oplevelser?

At fortælle om vore åndelige oplevelser til de mennesker, der er åbne over for at høre dem, er en vidunderlig måde at opbygge andres tro og vidnesbyrd på. Hvis du fx føler dig tilskyndet til at fortælle om et svar på en bøn, så vil andre få mere tro på, at deres bønner kan blive besvaret. Men hvis du har haft en usædvanlig eller virkelig personlig åndelig oplevelse, så

er det klogt ikke at fortælle om den, medmindre Helligånden tilskynder dig til det.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt:

»Jeg har opdaget, at stærke, åndelige oplevelser, som gør et dybt indtryk, ikke er noget, vi får så hyppigt. Og når vi gør, gives de i reglen for at opbygge, vejlede eller irttesætte os ...

Jeg er nået frem til, at det ikke er klogt hele tiden at tale om usædvanlige åndelige oplevelser. De skal vogtes omhyggeligt og kun fortælles om, når Ånden selv tilskynder os til at bruge det til velsignelse for andre ...

Jeg tror, vi skal gemme disse ting i vores hjerte og grunde over dem.«¹ ■

NOTE

1. Se Boyd K. Packer, »Herrens lys«, *Den danske Stjerne*, juli 1983, s. 31.

Folk spørger mig tit om tempelklædningen, ofte på en respektløs måde. Hvad skal jeg sige til dem?

For det første er det helt i orden på en venlig måde at bede folk om at udvise mere respekt, når de bruger respektløse ord, eftersom tempelklædningen er noget helligt for os.

Du kan også påpege, at medlemmer eller præster fra andre religioner også bærer specifikke klædninger, der repræsenterer deres personlige tro eller officielle ansvar, så det er ikke noget usædvanligt, at vi

i vores religion også har særlige klædninger.

Du kan for at forklare betydning af tempelklædningen sige, at det er enkelt og sømmeligt undertøj, der gives til voksne medlemmer af Kirken som del af særlige ceremonier i vore templer. Ved disse ceremonier forpligter vi os til at leve på en måde, som Kristus ønsker, at vi skal leve, og klædningen er en konstant fysisk påmindelse

om denne personlige og åndelige forpligtelse. På den måde kan klædningen hjælpe til at beskytte os imod fristelser og ondskab. ■

Oprethold **BALANCEN I DIT LIV**

Disse otte forslag vil hjælpe jer med at klare livets mange udfordringer uden at føle jer overvældede.

Det er ingen nem opgave at klare hverdagens forskellige, indviklede udfordringer. De kan skabe uro i den balance og harmoni, vi søger at opnå. Mange gode mennesker gør, hvad de kan for at bevare balancen, men de føler sig somme tider overvældet og nedslået.

Jeg har nogle få forslag, som jeg håber vil være værdifulde for de af jer, der har problemer med at skabe balance i forhold til livets krav. Disse forslag er meget grundlæggende, men er nemme at overse, hvis vi ikke passer på. I vil være nødt til at forpligte jer og disciplinere jer for at kunne inkorporere dem i jeres liv.

1. Klarlæg prioriteterne

Tænk over jeres levevis og klarlæg jeres prioriteringer. Find et roligt tidspunkt, hvor I regelmæssigt kan tænke alvorligt over det, I vil, og hvad I skal gøre for at opnå det. Jesus, som

er vores eksempel, »trak sig tilbage til øde steder og bad« (Luk 5:16). Vi er nødt til lejlighedsvis at gøre det samme for at få åndelig fornyelse, ligesom Frelseren gjorde det.

Nedskriv de opgaver, I vil have udført hver dag. Men tænk først og fremmest på de hellige pagter, som I har indgået med Herren, når I nedskriver det daglige skema.

2. Sæt opnåelige mål

Sæt jer kortsigtede mål, som I kan nå. Sæt velafbalancerede mål – ikke for mange og heller ikke for få. Sæt dem heller ikke for højt og ikke for lavt. Nedskriv mål, som I kan nå, og arbejd med dem efter deres vigtighed. Vi bør bede om guddommelig vejledning i vore målsætninger.

3. Budgettér klogt

Vi kommer alle sammen ud for økonomiske kriser i vores liv. Læg et klogt budget, hold styr på de virkelige behov ved omhyggeligt at vurdere dem i forhold til de mange andre ønsker i livet. Profeten Jakob sagde til sit folk: »Brug derfor ikke penge på det, som ikke er af nogen værdi, ej

**Ældste
M. Russell Ballard**
De Tolv
Apostles Kvorum

heller jeres arbejdskraft på det, som ikke kan tilfredsstille« (2 Ne 9:51).

Husk altid at betale fuld tiende.

4. Opbyg gode forhold

Hold dig tæt til dine forældre, dine slægtninge og venner. De kan hjælpe dig til at have balance i dit liv. Opbyg et godt forhold til din familie og dine venner ved at kommunikere åbent og ærligt.

Man kan bevare gode familieforhold ved at kommunikere mildt, kærligt og betænksomt. Husk at et blik, et glimt, et nik eller en berøring ofte kan sige mere end ord. Humorig sans og evnen til at lytte er også vigtigt for en god kommunikation.

5. Studér skrifterne

Ransag skrifterne. De er den bedste hjulpekilde, vi har, til at bevare forbindelsen med Herrens ånd. En af de måder, hvorpå jeg har fået en sikker viden om, at Jesus er Kristus, er ved at studere skrifterne. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) og Gordon B. Hinckley (1910-2008) har bedt Kirkens medlemmer om at gøre sig til vane at læse i Mormons

Bog hver dag igennem hele livet.

Apostlen Paulus' råd til Timotheus er et godt råd til enhver af os. Han skrev: »Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed« (2 Tim 3:16).

6. Tag vare på dig selv.

Mange mennesker, blandt andet jeg, har svært ved at finde tid til at hvile tilstrækkeligt, motionere og slappe af. Vi må afsætte tid i vores daglige skema til disse ting, hvis vi vil leve et sundt og velfbalanceret liv. Et sundt udseende øger vores værdighed og selvrespekt.

7. Efterlev evangeliet

Profeterne har gentagne gange sagt, at familien skal undervise hinanden i evangeliet, fortrinsvis på den ugentlige familieaften. Hvis vi ikke passer på, kan vi langsomt komme bort fra denne familieskik. Vi må ikke gå glip af denne særlige mulighed for at »undervise hinanden i rigets lære« (L&P 88:77). Det vil føre familien til evigt liv.

Satan arbejder uophørligt på at ødelægge vores vidnesbyrd, men han har ikke magt til at friste os eller forvirre os udover vores styrke til at stå imod, når vi studerer evangeliet og efterlever dets befalinger.

8. Bed ofte

Mit sidste forslag er, at vi ofte skal bede personligt og som familie. Du kan lære at træffe de rette

beslutninger hver dag, hvis du konsekvent beder oprigtige bønner.

Profeten Alma sammenfattede vigtigheden af at bede, i følgende ord: »[Ydmyg] jer for Herren og [påkald] hans hellige navn og [våg] og [bed] bestandigt, så I ikke må blive fristet mere end det, som I kan bære, og således blive ledet af den hellige Ånd, idet I bliver ydmyge, sagtmødige, underdanige, tålmodige, fulde af kærlighed og al langmodighed« (Alma 13:28). Når jeg er i harmoni med Ånden, så har jeg lettere ved at være velbalanceret på alle områder i mit liv.

Bevar fokus og gør dit bedste

Der kunne godt tilføjes andre forslag. Men jeg tror, at hvis vi vil koncentrere os om få grundlæggende mål, så kan vi bedre klare de mange krav, som livet stiller til os. Husk, at for meget, lige meget af hvad, kan slå os ud af balance. Men det samme kan for lidt af det, der er vigtigst. Kong Benjamin gav dette råd: »Se til, at alt dette gøres med visdom og orden« (Mosi 4:27).

Hvis vi ikke klart har defineret vores kurs og vore mål, kan vi spilde vores tid og vore kræfter og miste balancen i vores liv. En levevis, der er ude af balance, er som en bil, hvis dæk ikke er afbalanceret. Det får bilen til at køre ujævnt og usikkert. Dæk, der er velafbalancerede, giver en jævn og behagelig kørsel. Det samme er tilfældet med livet. Turen gennem jordelivet kan gå jævnt for

os, når vi bestræber os på at have balance i vores liv. Vores hovedmål burde være at stræbe efter »udødelighed og evigt liv« (Moses 1:39). Med dette som vores mål, hvorfor så ikke udrydde dét af vores tilværelse, der larmer og opsluger vore tanker, følelser og kræfter uden at bidrage til, at vi kan nå dette mål?

For kort tid siden sagde et af mine børn: »Far, somme tider spekulerer jeg på, om jeg mon nogen sinde klarer det.« Jeg svarede hende på samme måde, som jeg vil svare jer. Gør det så godt I kan hver dag. Gør

det nødvendige først, og før I ved af det, er I så opfyldt af åndelig forståelse i jeres liv, at I får bekræftet, at jeres himmelske Fader elsker jer. Når først et menneske ved dette, så har det et formål med livet og det bliver meningsfyldt, hvilket gør det lettere at opretholde balancen. ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 1987.

Når vi koncentrerer os om få grundlæggende mål, så kan vi bedre klare de mange krav, som livet stiller til os.

BRUG TIDEN KLOGT

»VÆLG AT GØRE MEGET GODT
AF EGEN FRI VILJE«

(Til styrke for de unge, 2011, s. 3).

Handlefrihed og ansvarlighed

Ældste
Shayne M. Bowen
De Halvfjerds

Der findes en historie om en gammel cherokee, der belærte sit barnebarn om livet. »Der er en kamp indeni mig,« sagde han til drengen.

»Det er en forfærdelig kamp mellem to ulve. Den ene er ond: Han er vrede, misundelse, sorg, ærgrelse, grådighed, hovmod, selvmedlidenhed, skyld, bitterhed, mindre-værd, løgne, falsk stolthed, overlegenhed og egoisme.«

Han fortsatte: »Den anden er god: Han er glæde, fred, kærlighed, håb, fredfyldthed, ydmyghed, venlighed, godhjertethed, empati, gavmildhed, sandhed, barmhjertighed og tro. Den samme kamp foregår indeni dig – og indeni enhver anden person.«

Barnebarnet tænkte over det i et minut og spurgte så sin bedstefar: »Hvilken ulv vinder?«

Den gamle cherokee gav et enkelt svar: »Den, du fodrer.«

Handlefrihed og forudtilværelsen

For en evighed siden var vi alle i vor himmelske Faderes nærhed, hvor der blev holdt et stort råd. Vor Fader ønskede, at vi skulle have samme glæde og lykke, som han nyder, og han præsenterede derfor rådet for sin plan, hvorved vi kunne komme

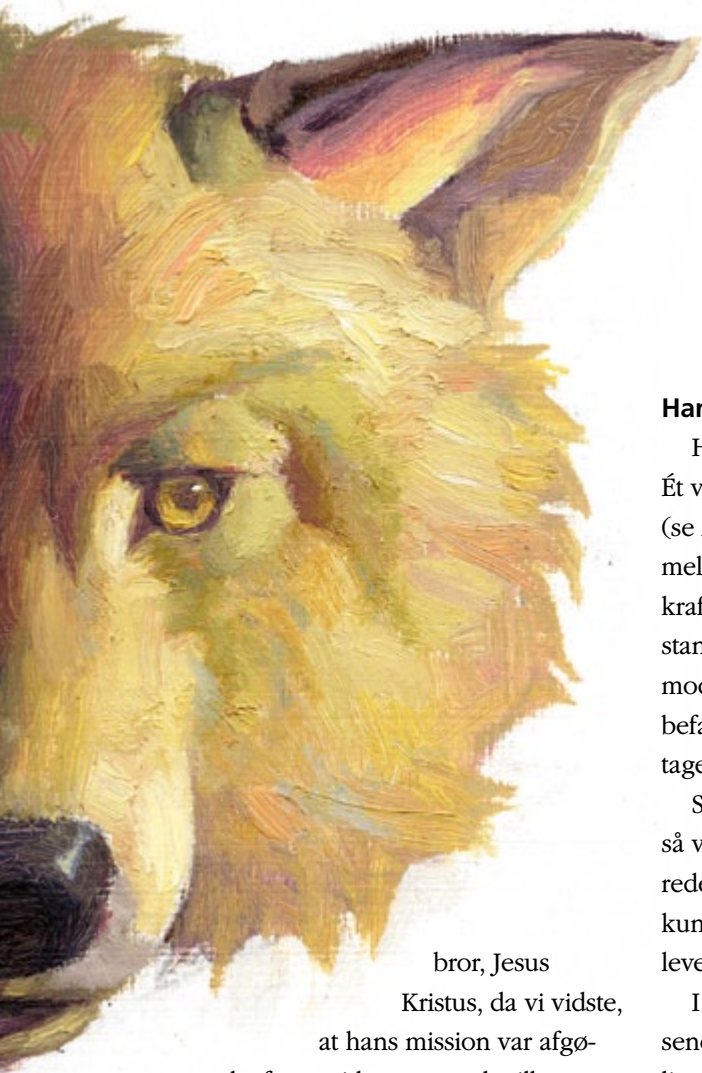
til denne jord, få et fysisk legeme og opleve dette livs sødme og bitterhed. Vi kunne vælge mellem at holde hans befalinger og blive som han eller vælge ikke at holde hans befalinger og give afslag på glæden og velsignelserne, som han har lovet.

Det var en vigtig del af vor Faders plan, at vi frit kunne vælge. Denne gave kaldes handlefrihed, evnen til at vælge. Ansvarlighed følger altid med handlefriheden. Vi er ansvarlige for de valg, vi træffer.

Da vor himmelske Fader spurgte, hvem der ville udføre planen, tilbød Lucifer at frelse hele menneskeheden på hans betingelser. Handlefriheden ville blive nægtet, og han skulle modtage hele æren. Dette ville forpurre Guds evige plan for lykke.

Jesus Kristus tilbød sig som Frelser i Faderens plan. Han valgte at underordne sig Faderens plan. Vi satte vores lid til vor ældre

bror, Jesus
Kristus, da vi vidste,
at hans mission var afgø-
rende, for at vi kunne vende tilbage
til vor Faders rige.

Hvad skete der med Lucifer? Faderen
sagde:

»Derfor, fordi Satan satte sig op mod mig
og stræbte efter at tilintetgøre menneskets
handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde
givet det, og også fordi jeg skulle give ham
min egen magt, foranledigede jeg ved min
Enbårnes magt, at han skulle styrtes ned.

Og han blev Satan, ja, Djævelen, faderen
til alle løgne, så han kunne bedrage og for-
blinde mennesker og føre dem fangne efter
sin vilje, ja, så mange, som ikke vil lytte til
min røst« (Moses 4:3-4).

Fordi handlefrihed er et evigt princip, og
fordi vor himmelske Fader ikke ville stride
mod det, mistede han en tredjedel af sine
børn, som valgte at følge Satan.

Handlefrihed og jordelivet

Hvad er så formålet med livet på jorden?
Ét vigtigt formål er at vise vores trofasthed
(se Abr 3:24-25). Vi har evnen til at skelne
mellem rigtigt og forkert. Gud har givet os
kraften »til selv at handle og ikke være gen-
stand for handling« (2 Ne 2:26). I sidste ende
modtager vi det rige, som vi ønsker ud fra de
befalinger, vi adlyder, de ordinancer, vi mod-
tager, og de pagter, vi holder.

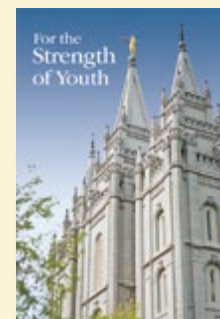
Som den vise gamle cherokee forklarede,
så var det op til ham, hvilken ulv han fod-
rede. Han havde handlefriheden, og kun han
kunne være ansvarlig for sit valg. Han skulle
leve med konsekvenserne af sine valg.

I er unge af ædel herkomst. I er blevet
sendt til jorden på et tidspunkt, hvor evange-
liets fylde er her. I er blevet døbt og bekræf-
tet, så I kan modtage Helligåndens konstante
ledsagelse, hvis I ønsker det. I har indgået en
dåbspagt. Og unge mænd, I har ydermere
indgået præstedømmepagter.

I har handlefriheden til at vælge evigt liv
ved at holde jer rene og værdige til at træde
ind i Herrens hellige tempel og modtage
ordinancerne, der tillader jer at vende tilbage
til vor Faders nærhed. I kan vælge det evige
livs velsignelser, at leve det liv med jeres
familie, som Gud lever i al evighed. I har
potentialen til at modtage alt det, som Fade-
ren har. Det er jeres valg.

Brug jeres gudgivne handlefrihed klogt. ■

*Fremtidige numre vil indeholde flere artikler
om standarderne i den nye Til styrke for
de unge.*

TANKER OM HANDLEFRIHED

»En af Guds største
gaver til dig er retten
til at lede dit liv ...
Du er ansvarlig for de
valg, du træffer ...
Selv om du er fri til
at vælge dine egne
handling, så er du
ikke fri til at vælge
konsekvenserne.«

*Til styrke for de unge,
2011, s. 2.*

VELSIGNET VED ET GODT
EKSEMPEL

*Ligesom mine venner havde en indflydelse på mit liv, så kan I bringe
evangeliets lys til jeres venner gennem måden, I lever jeres liv på.*

Jeg besøgte for nylig en ven, jeg kender fra high school. Vi talte om, hvor vi mødtes første gang, om glæden, der kommer af at efterleve evangeliet, og om den indflydelse, som venner kan have på vores liv. Faktisk var det på grund af min vens gode eksempel, at jeg tilsluttede mig Kirken.

Jeg var ti år, da jeg kom til USA fra Samoa. Min far ønskede, at hans børn skulle have bedre uddannelsesmuligheder end han selv havde haft. Jeg boede hos en tante og onkel i Seattle i Washington. Som 14-årig flyttede jeg til Californien. Min bedstemor, som jeg boede hos, var tempeltjener i templet i Los Angeles i Californien, men jeg var ikke medlem af Kirken.

I løbet af mit juniorår i high school blev jeg involveret i elevrådet og lagde mærke til forskellige personer i elevrådet, der skilte sig ud fra de andre. De viste respekt over for andre, var rene i sprog og påklædning og havde en værdighed og et lys ved sig, som fangede min opmærksomhed. Vi blev venner, og de inviterede mig med til aktivitetsaften i Unge Mænd og Unge Piger. Jeg syntes om hyggen, de sunde aktiviteter og Ånden, som jeg følte der, så jeg begyndte at komme regelmæssigt. Kun få uger senere præsenterede mine venner mig for missionærerne og Mormons Bog. Jeg blev døbt kort tid efter og påbegyndte et livslangt studium af Mormons Bog.

Mine venner fulgte rådet, der findes i 1 Tim 4:12: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.« Ligesom mine venner, så kan vi have en god indflydelse på andre gennem den måde, vi efterlever evangeliet på i vores daglige handlinger. Når vi lever på en måde, der afspejler vore standarder og

overbevisninger, så vil de, der er rede til at modtage evangeliet, lægge mærke til det og ønske at vide mere.

Husk fx beretningen om Alma i Mormons Bog. Alma levede et behageligt liv som en af kong Noas præster. Da Abinadi bar sit vidnesbyrd, troede Alma på ham, og trods den fare han udsatte sig selv for, nedskrev han Abinadis ord og underviste andre om Frelseren (se Mosi 17:2-4).

»Og det skete efter mange dage, at der var samlet et temmelig stort antal ved stedet Mormon for at høre Almas ord. Ja, alle, der troede på hans ord, var samlet for at høre ham. Og han underviste dem og prædikede omvendelse og forløsning og tro på Herren for dem« (Mosi 18:7; se også vers 1-6).

Da Alma den yngre senere skabte problemer for Kirken, besvarede en engel Almas bøn: »Herren har hørt sit folks bønner og også sin tjener Almas, din fars, bønner; for han har med megen tro bedt for dig om, at du måtte blive bragt til kundskab om

**Ældste
O. Vincent Haleck**
De Halvfjerds

Alma den yngre og hans venner blev store missionærer og berørte for evigt mange tusinders liv ved deres gode eksempel.

sandheden« (Mosi 27:14). Alma den yngre og hans venner omvendte sig, blev store missionærer og berørte mange tusinders liv ved deres gode eksempel.

»Og således var de redskaber i Guds hænder til at bringe mange kundskab om sandheden, ja, til kundskab om deres forløser.

Og hvor velsignede er de ikke! For de forkyndte fred; de forkyndte gode tidender om godt; og de kundgjorde for folket, at Herren regerer (Mosi 27:36-37).

Mine venner var også gode eksempler for mig, da de valgte at tage på mission. På trods af modstand besluttede jeg mig også for at tage på mission. Den beslutning har forment resten af mit liv. Da jeg tjente i Samoa Apia-missionen, bar missionærerne meget af præstedømmets ledelsesansvar, og jeg kunne se, at Kirken på øerne havde brug for at blive styrket. Jeg satte mig for at gøre min del – efter jeg havde afsluttet min mission og min uddannelse, ville jeg vende tilbage til Samoa.

Efter færdiggørelsen af college, flyttede min hustru og jeg til Samoa, hvor vi

opdragede vore børn og arbejdede for at styrke Kirken og samfundet. Min fader, der ikke var medlem af Kirken, var aktivt involveret i lokale forretninger og samfundsansiggender. Hans motto var: »Hvis det er værd at gøre, så er det værd at gøre det rigtigt.« Da mine søskende og jeg fandt evangeliet og efterlevede det efter bedste evne, lagde han mærke til den forandring til det gode, der fandt sted i vores liv. I 2000 overnattede præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) i min fars hjem på sin rejse hjem efter indvielsen af templet i Suva i Fiji. Under det besøg rørte Ånden min fars hjerte, og jeg var så privilegeret at få lov til at døbe ham, da han var 82 år. Han fandt stor glæde i evangeliet og var uden skam og modig til at dele det med andre i løbet af de sidste dage i hans liv.

Jeg kender vigtigheden af at være et forbillede for de troende og den glæde det bringer i vores og andres liv. På grund af mine venners gode eksempel og en profets kærlighed, er min familie og jeg blevet velsignet med den glæde, som evangeliet bringer.

Hver eneste dag påvirker vi andre gennem vore handlinger. Lad os sørge for at række ud til andre og fortælle sandheden af dette skriftsted, så det også må bringe glæde i deres liv: »Husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelige jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12). ■

Den mægtigste hær

Jeg planlagde at blive officer i militæret. Men da jeg tænkte over min fremtid, huskede jeg min mors spørgsmål: »Hvornår har du planlagt at tage på en fuldtidsmission?»

H. Daniel Wolke Canales

Lige siden jeg var dreng, var jeg fascineret af beretningerne om kirkeledere, der tjente i de væbnede styrker. Mange af dem havde været krigshelte og store eksempler på tapperhed og ydmyghed i deres hjemland. Deres oplevelser inspirerede mig til at søge ind til militæret i mit land.

Som 13-årig begyndte jeg på en skole, der var kendt for dens strikte disciplin og træning rettet mod hæren. Jeg havde et krævende skema. Når dagen var forbi, var jeg ofte så udmattet, at mit skriftstudium og seminar delttagelse syntes uoverkommeligt.

Efter mit andet skoleår havde jeg lagt planer for mit liv: Når jeg afsluttede skolen som 18-årig, ville jeg straks begynde på officersskolen og afslutte fire år senere som officer i Guatemalas hær. Alle mine ønsker og

drømme syntes at gå i opfyldelse.

En dag fortalte jeg min mor om mine planer, og hun spurgte: »Hvornår har du planlagt at tjene en fuldtidsmission?» Fra den dag blev hendes spørgsmål hængende i mit sind, hver eneste gang jeg tænkte på min fremtid.

Jeg havde stadig et strengt program, men jeg begyndte at vise mere interesse for min åndelige træning. Jeg begyndte at deltage i seminar, tog ud med fuldtidsmissionærerne og tog del i Kirkens aktiviteter. Jeg fulgte også min brors råd, der tjente som fuldtidsmissionær, om at læse Mormons Bog.

Da jeg blev uddannet til faldskærmssoldat, bød hver dag på intens

træning. Vi nærmest kravlede tilbage til vores kaserne, men jeg fandt altid styrke til at læse i Mormons Bog. Det styrkede min ånd at læse dagligt i skriften, og det hjalp mig med at fortsætte min træning.

En aften samledes en del af mine venner sig omkring min køje og stillede spørgsmål om Mormons Bog og visdomsordet. Det var min mulighed for at være den bedste slags soldat – en, der forsvarede sandheden og bringer frihed gennem et fast og overbevisende vidnesbyrd om Mormons Bog.

Da jeg var 19 år, meldte jeg mig igen til hæren – Guds hær, den mægtigste hær af alle. Jeg havde det privilegium at stå side om side med Zions tapre ældster og søstre i bataljonen, der var missionen i Puebla i Mexico. Iført Guds rustning forkyndte vi evangeliet og kæmpede for frihed med mod og styrke.

Vi kæmper mod mørkets magter, men sejren tilhører Gud. Jeg ønsker fortsat at være en tapper soldat, der melder sig i vor Konges tjeneste. Vi har stærke våben: Mormons Bog, Helligånden og evangeliets fylde. Vi ledes til sejr af levende profeter. Hvis vi træner og forbereder os til vor Frelser, Jesu Kristi, komme, vil han give os æreskroner i celestial herlighed. ■

Kun for unge

PERSONLIG FREMGANG-BØN

Amalia Camila Wilte

Mine forældre har hele mit liv lært mig at bede, men da jeg voksede op, bad jeg kun personlig bøn om aftenen. Jeg troede det var nok – indtil jeg rykkede op i Unge Piger.

Da jeg fik hæftet, Personlig fremgang, skammede jeg alle målene. Der var et, der virkelig fangede min opmærksomhed: En opgave til værdinormen tro nævnte, at jeg skulle bede mine bønner om morgenen og om aftenen. »Hvorfor om morgenen?« spurgte jeg mig selv. »Det bliver umuligt for mig.«

Tiden gik og jeg opfyldte ikke målet. Men jeg besluttede mig for at gøre det, og selv om det var svært, så stolede jeg på Herren.

Til at begynde med virkede alt som før. Men jeg begyndte at mærke en indvendig forandring. Jeg begyndte at føle mig mere sikker i alt, hvad jeg gjorde. De små skænderier, jeg havde med min familie, ophørte. Når jeg stod tidligt op for at gå i kirke, følte jeg mig ikke udmattet. I stedet havde jeg et stort ønske om at komme af sted.

Der var en bestemt dag, hvor jeg mente, at jeg ikke ville have tid nok til at gøre alt det, jeg skulle. Da jeg stod op den dag, bad jeg – uden meget tiltro – at noget ville ændre sig. Jeg blev forbavset over det, der skete: Jeg var i stand til at nå alt det, jeg skulle! Jeg skammede mig over ikke at have stilet fuldt ud på Herren, men jeg var meget glad for, at han besvarede min bøn.

Nu beder jeg mine bønner hver morgen og aften, og mit liv har virkelig ændret sig.

Jeg ved, at vor himmelske Fader altid hører os og besvarer vore bønner. Vi skal blot have tro på ham. Han vil aldrig forlade os. Han er der. Vi skal blot gå til ham. Jeg ved, at løftet »bank på, så skal der lukkes op for jer« er sandt (Matt 7:7). Vi skal blot

knæle ned, bede og stole på hans timing, ikke vores. Jeg er ham taknemlig for programmet Personlig fremgang og for den vidunderlige gave, som bøn er.

MIT YNDLINGS-SKRIFTSTED

L&P 64:10

Dette er mit yndlingskriftsted, fordi vi alle begår fejl. Ingen er fuldkommen undtagen Jesus Kristus, så vi bør lære at tilgive hinanden, når vi begår fejl. Cedric G., 16 år, Luzon, Filippinerne

SEND OS DIN BERETNING

Har du en oplevelse med efterlevelse af råd fra retningslinjerne i

Til styrke for de unge?

- Musik og dans
- Fysisk og mental sundhed
- Omvendelse
- Overholdelse af sabbatsdagen

Indsend din oplevelse på nettet på liahona.lds.org eller på mail til liahona@ldschurch.org med »For the Strength of Youth« i emnefeltet. I din mail oplyser du dit fulde navn, fødselsdato, menighed og stav (eller gren og distrikt) og tilladelse fra dine forældre (på mail) til at offentliggøre dit svar.

**Ældste
Larry R. Lawrence**
De Halvfjerds

»Født af agtværdige forældre, [blev jeg] derfor oplært en del i al min fars lærdom« (1 Ne 1:1).

LÆR AT

LÆSE

Da jeg var seks år gammel kæmpede jeg med at lære at læse. Min lærer fortalte mig, at jeg var nødt til at gå første klasse om. Min far blev bekymret, da han hørte dette. Så hver aften efter aftensmaden øvede han læsning med mig. Far lavede det om til en leg, så jeg forblev interesseret. Snart begyndte jeg at genkende ord, når jeg så dem og far belønnede mig med ros og opmuntring. Vi brugte mange timer på at læse sammen, og jeg blev bedre til det.

Min lærer besluttede sig for at lade mig rykke op i anden klasse. Far var stolt af mig. Han var altid interesseret i mine fremskridt i skolen. Til jul købte han bøger til mig, som han vidste, at jeg ville kunne lide.

Min far døde af kræft, få måneder efter at jeg afsluttede high school. Han levede ikke længe nok til at se mig færdiggøre college eller medicinstudierne, men han levede længe nok til at se,

at jeg havde lært at holde af at læse. Dette gav ham stor tilfredsstillelse.

Min familie og jeg var ikke medlemmer af Kirken. En dag under mit medicinstudie fandt jeg en bog på biblioteket, der hed *Et stort og forunderligt værk*. Den var skrevet af en apostel ved navn ældste LeGrand Richards. Bogen handlede om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg læste bogen igen og igen. Jeg studerede og bad om det. Bogen forberedte mig på at tilslutte mig Kirken få måneder senere.

Efter min dåb lærte jeg, at jeg kunne tage til templet og blive døbt for min far. Han havde haft en stor indflydelse på mit liv. Endelig kunne jeg gøre noget særligt for at takke ham for alt det, han havde gjort for mig.

Jeg holder stadig meget af at læse. Den gave min far gav mig velsigner mit liv hver eneste dag, når jeg læser skrifterne og profeternes ord. ■

MISSIONÆR- VENNER

Jane McBride Choate

Bygger på en virkelig begivenhed

»[Opfordr] alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59).

Alex spurgte sin ven Jake, om han ville komme hjem og lege hos ham på lørdag. De havde det sjovt med at lege med racerbiler, da Jake lagde mærke til et billede, der hang på væggen.

»Hvem er det?« spurgte han og pegede på billedet af Thomas S. Monson.

»Det er præsident Monson,« sagde Alex.

Jake sagde ikke noget. »Du ved, vores kirkes profet,« sagde Alex.

Jake så flov ud. »Vi går ikke i kirke mere,« sagde han.

»Hvorfor holdt I op med at komme?« spurgte Alex.

Jake trak på skuldrene. »Det ved jeg ikke.«

»Vil du med mig på søndag?« spurgte Alex. »Vi kunne gå i Primary sammen. Min lærer er rigtig god.«

Jakes øjne lyste op. »Jeg må

spørge min mor, men jeg tror, at hun vil lade mig tage med,« sagde Jake.

Til frokost spurgte Alex sin mor: »Må Jake tage med mig i Primary i morgen?«

»Vi skal lige spørge Jakes mor først,« sagde mor. »Hvis hun siger ja, så må han selvfølgelig gerne tage med.«

Senere på dagen kom Jakes mor for at hente ham.

»Må Jake tage med mig i Primary i morgen?« spurgte Alex.

»Må jeg, mor?« sagde Jake. »Alex siger, at Primary er rigtigt godt. De hører historier, synger sange og lærer om personer i skriften.«

»Jeg er ikke helt sikker,« sagde Jakes mor og så usikker ud.

»Vi har ikke været i kirke længe.«

»Kom nu, mor,« sagde Jake. »Jeg vil gerne med.«

»Jake er velkommen til at tage med os,« sagde Alex' mor.

»Er du sikker på, at du vil med?« spurgte Jakes mor.

»Jeg er helt sikker!« sagde Jake.

»Så er det vel i orden,« sagde Jakes mor.

Jake gav sin mor et hurtig kram. »Tak,« sagde han.

Søndag morgen hentede Alex' familie Jake. Han havde søndagstøj på. Efter nadvermødet gik drengene i Primary. Da de kom ind i klassen, sagde deres lærer: »Hvor er vi glade for, at du er her, Jake.«

Efter kirke kørte Alex' familie Jake hjem.

»Tak fordi I tog mig med i kirke,« sagde Jake.

Alex' mor smilte til ham. »Selv tak, Jake. Vi håber, at du vil med en anden gang,« sagde hun.

Den aften ved aftensmaden spurgte Alex: »Må jeg invitere Jake til at tage med os i kirke næste søndag?«

Mor nikkede. »Jeg vil følge dit eksempel og også invitere hans mor til at tage med os,« sagde hun.

»Du er en god missionær, Alex,« sagde far.

Alex blev forbavset. »Jeg var jo bare en ven,« sagde han.

»Det er, hvad en missionær er,« sagde mor, »en ven.« ■

»Arbejdet med på naturlig og normal vis at fortælle om evangeliet til dem, vi interesserer os for og elsker, vil blive vores livs arbejde og glæde.«

Ældste David F. Evans fra De Halvfjerds, »Var det umagen værd?«, *Liahona*, maj 2012, s. 106.

Vores side

Nicolas M., 5 år, Colombia

Hærføreren Moroni, af Ezra B.,
9 år, Filippinerne

Børnene i La Huerta Menighed i Mirador Stav i Guadalajara i Mexico forbereder sig på deres nadvermødeprogram.

Evig familie,
af Nicole M.,
5 år, Brasilien

Skabelsen,
af Melanie M.,
6 år, Brasilien

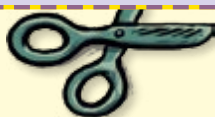
Alondra E., 5 år, fra Guatemala, holder meget af Primary. Hendes yndlingssalme er »Jeg er Guds kære barn«. Hun ved, at vor himmelske Fader elsker hende, og at Kirken er sand. Hun holder meget af afsnittet for børn i Liahona.

Nedtælling til generalkonferencen

Du kan gøre dig klar til generalkonferencen ved at klippe strimlerne ud og klistre enderne sammen til en kæde. To uger før konferencen kan du hver dag tage et led af kæden og gøre det, der står skrevet på strimlen. Når kæden bliver kortere, er der også kortere tid til konferencen!

1. Læs om Lehis Liahona (se 1 Ne 16:10, 28, 29 og Alma 37:38-40). Hvordan er profeternes ord en slags Liahona for familier i dag?
2. Find billeder af profeten og apostlene i maj eller november *Liahona* eller på lds.org/church/leaders og lær deres navne.
3. Forestil dig, at du er blevet bedt om at holde tale i Primary om profeter. Hvad ville du sige?
4. Syng salmen »Hav tak for profeten, du sendte«, (*Salmer og sange*, nr. 13).
5. Hvilket emne i evangeliet ville du gerne lære mere om under konferencen? Lav en liste over ord, du skal lytte efter.
6. Bed om hjælp til at være koncentreret og om at føle Ånden under konferencen. Du kan også bede for de kirkeledere, der skal tale.
7. Fortæl dine forældre eller familiemedlemmer, hvad du ser frem til ved konferencen.
8. Læs om kong Benjamin, der taler til sit folk (se Mosi 2:1, 5, 9, 41). Hvordan var dette møde ligesom generalkonferencen?
9. Tegn din yndlingsprofet fra skrifterne.
10. Lav en dagbog, hvor du kan tage noter eller tegne billeder omkring talerne under konferencen. Du kan finde konferencenotesbøger, der kan udskrives på lds.org/general-conference/children.
11. Syng sangen »Følg Guds profeter«, *Børnenes sangbog*, s. 58-59.
12. Læs om de retfærdige nefitter i 4 Ne 1:12-13, 16. Hvad gjorde de, når de mødtes?
13. Læs historien »Missionærvenner« på side 60 i dette nummer.
14. Tal om disse ord af ældste M. Russell Ballard: »Hvis I vil lytte til den levende profet og til apostlene og lytte til vores råd, vil I ikke fare vild« (»De talte til os«, *Liahona*, juli 2001, s. 116).

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

De ti bud lærer mig at elske Gud og hans børn

Du har haft en travl dag! Din klassekammerat spurgte, om han måtte kopiere dine lektier. Du ville gerne være ærlig, så du sagde nej, men tilbød at hjælpe ham.

På vej hjem fra skole så du din nabo, der kæmpede med at samle en kurv med grøntsager op, som hun lige havde samlet fra sin have. Du ville gerne hjem, men du løb over og hjalp hende med at bære kurven indenfor.

Efter aftensmaden bad din far dig om at lave dine matematiklektier.

Matematik er svært, og du havde ikke lyst til at lave dem, men du besluttede dig for at adlyde din far.

Du var træt, da du skulle i seng, men du knælede ned og takkede vor himmelske Fader for dine velsignelser.

Vidste du, at du fulgte de ti bud, da du traf alle disse gode valg? Efter israelitterne var flygtet fra Egypten, havde de brug for Herrens vejledning. Gennem profeten Moses gav Herren folket 10 vigtige bud, som de skulle følge for at leve et retfærdigt liv. De ti bud lærer os at respektere

SANG OG SKRIFTSTED

- »Hold Guds befalinger«, *Børnenes sangbog*, s. 68-69.
- L&P 42:29

Gud, være ærlige, ære vore forældre, holde sabbatten hellig og være god mod vores næste. Disse regler er ligeså vigtige i dag, som de var for tusinder af år siden. Når vi følger Herrens befalinger, lærer vi at elske og respektere Gud og være venlige og kærlige mod dem omkring os. ■

KUN DIG

Du kan finde de ti bud i Anden Mosebog 20. Kan du finde alle ti? Hvis du har lyst, kan du understrege dem med en farve.

VDR-AKTIVITET: EFTERLEV BUDENE

De ti bud kan inddeles i tre vigtige kategorier: (1) Ær Gud, (2) respektér dine forældre og familie og (3) respektér andre.

Klip de tre mærkater nedenfor ud. Du kan sætte dem på glaskrukker eller lægge dem på et bord. Bed familien om på hvert sit stykke papir om at nedskrive nogle få gode ting, som de gjorde eller så en anden gøre i løbet af ugen for at følge et

bud. Måske viste du ærbødighed under en bøn, eller måske hjalp din bror dine forældre med at lave aftensmad.

Læs en af sedlerne og bed så familien om at beslutte, hvilken af disse tre kategorier oplevelsen hører til. Læg sedlen i krukken eller posen eller læg den ved siden af mærkaten på bordet. Læs resten af sedlerne igennem og læg dem i deres rette kategori. Nogle opgaver kan høre til i flere kategorier.

ÆR GUD

RESPEKTÉR DINE FORÆLDRE OG DIN FAMILIE

RESPEKTÉR ANDRE

Chad E. Phares
Kirkens Tidsskrifter

*Jeg spurgte tre af min venner
på skolen, om de troede på
Gud. De sagde ja.
Jeg sagde, at det
gjorde jeg også.
Jeg gav dem
en invitation
til åbenthus
i templet.
De sagde:
»Ok, vi
kommer.«*

Hej!

Jeg er Timofei fra Kijev i Ukraine

Seksårige Timofei bor i Kijev i Ukraine, Ukraines hovedstad og stedet, hvor landets første tempel ligger. Timofei glæder sig over det nye tempel og mange andre ting. Han var særlig glad, da han tabte sine første to tænder. Hans far hev den første ud hjemme hos hans bedstemor, og den anden faldt ud af sig selv.

I år begyndte jeg til karate, fordi min far og bror også går til karate. Jeg har lært, hvordan man slår hårdt, beskytter sig selv og løfter tunge ting.

FOTO: CHAD E. PHARES

Min bror og jeg kan lide at bygge huse, biler og små mænd med vores byggeklodser.

Mine brødre tjente ved åbenthus i templet. Jeg ville også gerne tjene, men jeg var for ung. Jeg tog rundvisningen ved åbenthus i templet to gange. Jeg kunne rigtig godt lide det.

I løbet af sommeren lærte mine to brødre mig at spille fodbold. De lærte mig at løbe på banen og stå på mål. Selv om de er ældre end jeg, så spiller jeg med dem og deres venner.

Jeg kan godt lide mine små biler. Fordi de er lavet af metal, så går de ikke i stykker eller bliver ødelagte. Jeg har haft mine i lang tid, og der er næsten ikke kommet en ridse på dem.

Jeg kan rigtig godt lide at sove med mit legetøj. Når mine brødre er faldet i søvn, så leger jeg stadig lidt med mit legetøj.

JESUS besøger NEFITTERNE

Diane L. Mangum

I tre dage lå der et tæt mørke over nefitternes land. Der var hverken et glimt af sollys eller stjerneblinken. Der var så mørkt, at man ikke engang kunne tænde et lys.

De bange nefitter havde lyttet til torden og forfærdeligt uvejr og havde følt jordskælv ryste jorden. Nu var der mange mennesker, der græd og hylede i mørket. De ønskede, at de havde fulgt

profeten Nefis lære og havde omvendt sig!

Pludselig hørtes en røst over hele landet: »Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg skabte himlene og jorden og alt, som er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen.«

Jesus sagde, at han var kommet til jorden for at frelse verden fra synd. Han havde givet sit liv og var nu opstået. Han inviterede alle til at omvende sig og blive frelst.

Nefitterne blev så forbløffede over at høre Jesu stemme, at de satte sig stille ned og tænkte over det, de havde hørt.

Om morgenen var der lys igen og folket frydede sig. Mange mennesker samlede sig omkring templet i landet Overflod for at tale om de

vidunderlige ting, der var sket. Så hørte de en stille røst fra himlen. Røsten fik deres hjerter til at brænde, men de kunne ikke forstå den.

Stemmen kom igen, men de kunne stadig ikke forstå ordene.

Tredje gang kom røsten og sagde: »Se, min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har

SOM EN HØNE SAMLER SINE KYLLINGER

Jesus fortalte nefitterne, at han havde forsøgt at samle dem, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger for at beskytte dem. Det, han sagde, var, at han elskede dem allesammen og ønskede at våge over dem og passe på dem.

herliggjort mit navn – hør ham.»

Folket så op og så Jesus stige ned fra himlen, indtil han stod midt iblandt dem. Nefitterne faldt til jorden. De huskede profeternes ord – at Jesus Kristus ville besøge dem efter han var blevet korsfæstet og opstået.

Jesus lod hver enkelt person røre sine hænder og fødder, for

at mærke de steder, hvor han var blevet naglet til korset i Jerusalem. Da alle selv havde set og følt, vidste de, at han var den opstandne Frelser. De råbte: »Hosianna!« og tilbad ham.

Jesus kaldte profeten

NEFI

I Mormons Bog er der fire profeter, der hedder Nefi. Nefi, der så den genopstandne Jesus og var hans discipel, levede 600 år efter Nefi, der var søn af Lehi.

Nefi til sig. Han gav Nefi og 11 andre retfærdige mænd myndighed til at undervise og døbe, når han var vendt tilbage til himlen. Disse 12 blev Jesu Kristi disciple i den nye verden. ■

Fra 3 Ne 8-12.

Leger Primary

Tryn Paxton

Bygger på en virkelig begivenhed

1. Sophie havde det ikke særlig godt, da hun satte sig ned ved morgenbordet søndag morgen.

Sophie, jeg er ked af det. Du er for syg til at tage i kirke i dag.

2. Sophie begyndte at græde.

Men jeg vil gerne i Primary.

Det kan være, at vi kan lave noget særligt herhjemme.

3. Sophie var ked af det. Hun gik ind på sit værelse og dækkede sit ansigt med sin dyne. Så fik hun en idé.

Måske kan vi lege Primary herhjemme i dag.

4. Mens Sophies brødre gjorde sig klar til kirke, tog Sophie sit eget søndagstøj på. Hun gav også sine dukker og bamser pæne kjoler på, så de også kunne lege Primary.

5. Efter resten af familien var taget af sted til kirke, lavede Sophie og mor stuen om til et primarylokale. Sophie hængte billeder af Jesus op på væggen og hentede *Børnenes sangbog* ned fra hylden. Hun hentede også farver og skrifterne.

6. Sophie satte sig på sofaen med sine dukker og bamser. Mor bad åbningsbønnen. Så sang Sophie og mor »Jeg er Guds kære barn« og »Jeg elsker Herrens tempel.«

7. Sophie var glad for at lege Primary. Selv hendes dukker og bamser sad stille.

8. Da primarylegen var slut, lagde mor Sophie i seng for at sove til middag.

Tak fordi du ville lege Primary med mig. Men jeg kan ikke vente med at komme i den rigtige Primary i næste uge!

HVAD ER ENS?

Da Sophie var for syg til at komme i Primary, lavede hun og hendes mor stuen om til et primarylokale. Se om du kan finde de ting, der er ens på begge billeder.

ILLUSTRATION: VAL CHADWICK BAGLEY

Val Chadwick Bagley

Denne ældste er vendt hjem efter at have tjent sin himmelske Fader som missionær. Se på billedet og se, hvor mange skjulte genstande du kan finde, heriblandt en baseball, bog, skål, sommerfugl, bil, farvekridt, kop,

kyllingelår, konvolut, gaffel, golfkølle, hammer, drage, kniv, stige, malerpensel, blyant, et stykke papir, lineal, skruetrækker, sokker, telt, tandbørste, paraply og en skive vandmelon.

Hjælpeforeningssøstre rundt om i verden fejrer 170-årsdagen

Lok Yi Chan

Kirkenyt og begivenheder

Søstre rundt om i verden deltag aktivt i tjenesteprojekter og andre aktiviteter, der engagerer dem i organisationens arbejde, for at fejre 170-årsdagen for Hjælpeforeningen.

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab udsendte i februar en invitation til alle verdens søstre, hvor de foreslog otte mulige, fortsættende aktiviteter for at fejre årsdagen – der fandt sted lørdag den 17. marts 2012. Aktiviteterne kan planlægges under ledelse af de lokale præstedømmeledere.

Søstre i hele verden har reageret. Nu følger nogle korte højdepunkter fra nogle af de aktiviteter, som har fundet sted i Kirken.

Den Dominikanske Republik

Søstre fra Primavera 1. Gren i La Vega Distrikt blev mindet om de tidlige søstres uselviskhed og deres evige arv under grenens fejring af årsdagen den 17. marts.

Hver deltagende søstre var udklædt som pionererne og fortalte om Hjælpeforeningen. María Elena Pichardo de Gómez, førsterådgiver

i hjælpeforeningspræsidentskabet, mindede søstre om deres ansvar for at forberede sig på svære tider, som de nutidige profeter underviser i. Hun tilføjede: »Den store styrke i Hjælpeforeningen i Primavera 1. Gren findes i, hvor forskellige vi er, og dog samtidig forenet af det samme evangelium.«

Fiji

Efter rådet fra Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab om at »organisere tjenesteprojekter i lokalområdet« iværksatte Hjælpeforeningen i Samabula Menighed i Suva Nord Stav i Fiji et projekt, de kaldte »Gør en forskel – Kærligheden ophører aldrig«. Alle søstre i menigheden satte et mål om at udføre en tjenestegerning, en kærlig eller venlig gerning 170 gange – for forskellige personer – inden udgangen af september 2012.

Menigheden havde også en aktivitet for at hjælpe søstre til bedre at forstå samt værdsætte den tilværelse og de bidrag, som Hjælpeforeningens hovedpræsidenter fra Emma Smith og til nu har bidraget med.

Hong Kong

I Hong Kong fejrede søstre fra New Territories Stav Hjælpeforeningens årsdag ved at reflektere over deres personlige og over Hjælpeforeningens historie.

De lavede en udstilling med temaet »Stræben efter nåde«, hvor de fremviste gamle missionærbilleder, familieoptegnelser, malerier og håndarbejde, som de har fremstillet ved forskellige hjælpeforeningsaktiviteter, fx lanterner og påfugle, der er fremstillet af rødt papir, broderi, nøgleringe og punge.

Kenya

I Bamburi Gren i Nairobi-missionen i Kenya gav søstre de penge, de ville have brugt på en aktivitet, og købte i stedet for køkkenudstyr og andre genstande, som grenen havde brug for. Efter en grunding rengøring af den lokale kirkebygning mødtes søstre i en time for at reflektere over oprettelsen af Hjælpeforeningen i 1842 ved hjælp af *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*.

»Tanken om at være en del af denne verdensomspændende organisation er ganske særlig«, sagde Irene Kioi, andenrådgiver i hjælpeforeningspræsidentskabet. »Det forsikrer mig om, at Hjælpeforeningen kommer fra Gud og ikke mennesker.«

Hjælpeforeningen i Samabula Menighed i Suva Nord Stav i Fiji afholdte en aktivitet for at hjælpe søstre til bedre at forstå og værdsætte den tilværelse og de bidrag, som alle Hjælpeforeningens hovedpræsidenter fra Emma Smith og indtil nu har bidraget med.

I Mombasa Gren studerede søstre om Jesu Kristi kvindelige disciple i *Døtre i mit rige* og i Det Nye Testamente. Grenens hjælpeforeningspræsident, Jael Mwambere, sagde: »Dette er vores første årsdag for Hjælpeforeningen i Mombasa Gren. Det er mit håb, at vi alle må begynde på ny i vores hengivenhed mod vore pligter i Hjælpeforeningen. Må vi drage omsorg for hinanden, komme til Kirkens møder og hjælpe dem, der har brug fra hjælp fra og med i dag.«

Republikken Marshall-øerne

Lørdag den 17. marts mødtes flere hundrede søstre fra Ajeltake Gren,

Laura Menighed og Long Island Majuro Menighed fra Majuro Stav i Rairok, en by på atollen Majuro, kl. 4.30. Årsagen: De gik i halvanden time til kirkebygningen i Delap for at udvise udholdenhed. De mødtes senere med søstre fra Delap Menighed og Rita Menighed, der også gik til kirkebygningen, for at nyde et foredrag og morgenmad sammen. Senere optrådte søstre med sketch og danse samt lyttede til en tale fra stavspræsidenten.

Spanien

Dos Hermanas Menighed i Sevilla Stav fremviste en udstilling med menighedens Hjælpeforenings

historie og medtog en særlig bog med billeder af de tjenesteprojekter og aktiviteter, som søstre har medvirket i sammen i årenes løb.

María Pérez Sánchez, førsterådgiver i hjælpeforeningspræsidentskabet, sagde: »At kunne deltage i årsdagen for denne organisation får mig til at føle mig tættere på disse banebrydende kvinder, der ofrede så meget for os. Og nu i dag fortsætter vi det arbejde, som de iværksatte.«

USA

I Gardner Menighed i Springfield Stav i Massachusetts fejrede søstre 170-årsdagen med en middag, der blev holdt den 15. marts. Aftenen omfattede præsentationer fra fire søstre, der hver især talte om en kvinde, som havde påvirket hendes tilværelse positivt. Hver taler medbragte en lille udstilling for at fremhæve sin præsentation.

»Dette var en aktivitet for at fremme kvinders styrke og værd«, sagde Jennifer Whitcomb, hjælpeforeningspræsident, »og opmuntrede os også til at se hinandens stærke sider, værd og det, vi har tilfælles med hinanden.«

Selvom selve årsdagen er passeret, gælder invitationen for søstre om at engagere sig i tjenesteprojekter og andre aktiviteter i hele 2012. ■

Programmet Hjælpende Hænder åbner for missionering, ny stav i Amapá i Brasilien

Michelle Sá, med bidrag fra ældste Fabiano Cavalheiro

Lørdag den 10. marts 2012 trådte 21 personer ned i dåbens vande. Det er det største antal mennesker i nyere tid i delstaterne Para og Amapá i Brasilien, som begge hører under Belém-missionen, der den samme dag modtager dåbens ordination og bliver de helliges »medborgere« (Ef 2:19) og lever »et nyt liv« (Rom 6:4).

Dåbene fandt sted kort tid efter bekendtgørelsen om, at Macapá Distrikt ville blive til en stav, hvilket skete den 14. og 15. april.

Ledere, medlemmer og missionærer har slået sig sammen for at opnå den slags vækst.

Det arbejde, som programmet Hjælpende Hænder udfører, havde også været et redskab i missioneringen.

»Hjælpende Hænders projekter i de sidste to år i delstaten Amapá har fået Kirken ud af mørket og vækket et ønske hos embedsmænd, pressen og samfundet i det hele taget om at lære dette vidunderlige program at kende og den kirke, som støtter det,« sagde José Claudio Furtado Campos, der for nylig blev afløst

som præsident for Belém-missionen i Brasilien.

Faktisk har projekterne hjulpet så meget i delstaten, at embedsmændene har indført tre nye mærkedage i regionen. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige-dag den 6. april; Hjælpende Hænders solidaritetsdag den 30. juli og »Familien: En proklamation til verden«-dag den 23. september. Derudover takkede man Kirken gennem ældste Jairo Mazzagardi fra De Halvfjerds, andenrådgiver i Det Brasilianske Område.

»Hjælpende Hænder-projekter har hjulpet Kirken til at vinde meget mere troværdighed blandt folk i Amapá,« fortsatte præsident Campos. »Når vore missionærer præsenterer sig selv ... fortæller folk dem, at de allerede har hørt om Kirken, fordi de har set noget om Kirken i fjernsynet, i radioen eller i avisen. De har hørt gode ting om Kirken, og det øger ofte modtageligheden i missioneringen.«

Michelle Sá er assisterende informationschef i Macapá Stav, og ældste Fabiano Cavalheiro er fuldtidsmissionær i Belém-missionen i Brasilien. ■

I Macapá i Brasilien trådte 21 personer ned i dåbens vande lørdag den 10. marts 2012, godt en måned før Macapá Distrikt blev til en stav. Disse nye medlemmer ses her sammen med missionærerne fra Belém-missionen. På skiltet står der: »Estaca Macapá« – »Macapá Stav.« De lokale ledere og de lokale medlemmer tilskriver meget af Kirkens vækst og styrke i området til programmet Hjælpende Hænder.

FOTO: MICHELLE SÁ

Kirkeledere taler ved dimissioner i Hawaii, Idaho og Utah

Kirkeledere rejste til Kirkens skoler i Hawaii, Idaho og Utah i USA i april for at give gode råd til dimittenderne.

Den 7. april 2012 på Brigham Young University-Idaho rådgav ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum de studerende til at »erstatte frygt med tro.«

»Jeg tror, at vi står over for begyndelsen af en ny æra med vækst, fremgang og overflod,« sagde han. »Jeg tilskynder jer til at indgå en forpligtelse over for jer selv og vor himmelske Fader om at indvie jeres liv og hellige jeres tid og talenter til opbyggelsen af Jesu Kristi Kirke som forberedelse til Frelserens andet komme.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum besøgte den 13. april 2012 LDS Business College i Salt Lake City i Utah for at tale til dimittenderne fra alle 50 stater i USA og 67 andre lande.

Han lagde vægt på, at de studerende bør tjene andre hele livet. »At tjene andre vil være jeres beskyttelse mod selvished og følelsen af berettigelse, som mere og mere påvirker samfundet rundt om i verden ... Jeres tjeneste velsigner andre, men det beskytter også jer,« fortalte han.

Den næste dag gav Elaine S. Dalton, Unge Pigers hovedpræsident, disse råd til studerende på BYU-Hawaii: »Husk på, hvem I er.« »Arbejd hårdt.« »Forbered jer på modgang.« »Drøm stort.« »Vindere kommer ikke altid først i mål.«

»Løb og begynd jeres livs maraton i tro,« sagde hun. »Mist ikke modet på grund af de mange

bakker, men se mulighederne i modgang. Tag sikre skridt og vid, at I aldrig er alene ... Jeg tror virkelig på, at en dydig ung mand eller kvinde, der ledes af Ånden, kan forandre verden.«

Den 19. april 2012 lyttede dimittenderne fra BYU i Provo i Utah til ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, som talte om verdens

FOTO MED TILLÆELSE FRA BYU-PROVO

Dimittender fra Brigham Young University i Provo i Utah lytter til ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum den 19. april 2012.

udfordringer, men bad dimittenderne om at gå fremtiden i møde med tro.

»Selvom menneskers mod svigter dem, skal I være modige. Der har altid eksisteret udfordrende tider,« sagde ældste Oaks. »Vi, jeres generations forgængere, har overlevet svære tider, og det vil I også ... Vi har en Frelser, og han har undervist os i det, vi bør gøre.«

Læs mere om denne historie og andre budskaber fra kirkeledere besøg på prophets.lds.org (siden the Prophets and Apostles Speak Today). ■

Opgradering af LDS Maps hjælper medlemmer med at finde steder med tilknytning til Kirken

En ny version af LDS Maps omfatter forskellige nye funktioner, der forbedrer medlemmernes oplevelse med at finde stavens medlemmer, kirkebygninger, templer og andre af Kirkens bygninger.

For at få adgang til det nye LDS Maps gå til **LDS.org > Tools > Maps**. Den findes på 16 sprog – Engelsk, dansk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, russisk, spansk, svensk, tjekkisk og tysk.

Nogle af de nye funktioner omfatter husstandsbekræftelser, mulighed for mange forskellige kort, mere velegnet til iPad og tablet, kort over enhedsgrenser,

En ny frigivelse af LDS Maps omfatter husstandsbekræftelser, mulighed for mange forskellige kort, mere velegnet til iPad og tablet, kort over enhedsgrenser, funktionen Find mig og forbedrede udskrivningsmuligheder.

funktionen Find mig og forbedrede udskrivningsmuligheder.

Dem, der bruger den nye version, kan finde SDH-kirker, se kørevejledning og skrive dem ud samt dele kortlink gennem de sociale medier. Når man har logget ind med en LDS Account, kan man også se oplysninger om menighed og stav, der passer specifikt til dem og deres område.

Medlemmer opfordres til at sende billeder fra generalkonferencen til Kirkens tidsskrifter

Tidsskrifterne *Liahona* og *Ensign* beder medlemmerne om at tage del i den kommende generalkonference og de efterfølgende konferencer ved at sende billeder fra deres lokale områder lige efter

konferencen er afsluttet. Disse billeder kommer så i betragtning til at blive udgivet i tidsskrifterne i maj og november.

Medlemmer kan sende deres billeder ind hurtigt og nemt gennem LDS.org ved at gå til **Menu > Magazines** (eller skrive **lds.org/magazine**) og klikke på **Submit Your Material** i højre side.

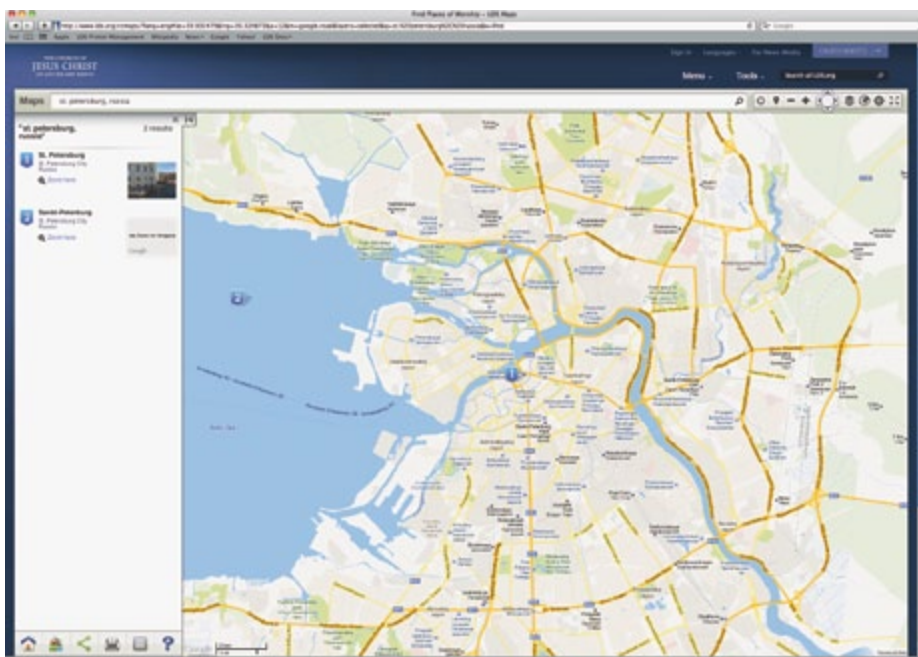
På *Liahonas* og *Ensigns* hjemmesider findes der afsnit med »Submit Material«, hvor medlemmerne kan få online adgang til de formularer, de skal bruge for at indsende billeder.

Medlemmerne bør gennemgå Image Guidelines (Retningslinjer for billeder), før de sender deres billeder ind. Retningslinjerne under »General Conference Photos« (Billeder fra generalkonferencen) specificerer billedets format, kvalitet og indhold, som tidsskriftets redaktører leder efter, samt deadline for indsendelse af billeder.

Liahona-app til tablet er frigivet

Kirken har frigivet en ny app-prototype til tablet med tidsskriftets indhold. Denne SDH-app til *Liahona* omfatter tidsskriftet for oktober 2011, november 2011 og maj 2012 – med andre ord særnummeret om Mormons Bog og de to seneste generalkonferencer.

LDS-*Liahona* findes på engelsk, portugisisk samt spansk og giver mulighed for en mere interaktiv – mere fordybende – oplevelse med tidsskriftet, læserne kan fx læse tidsskriftet og samtidig lytte til en lydfil med den samme tekst. App'en er designet til brug med både Android og Apple. ■

Ved små og enkle ting

Min søn Taylor (ældste Mulford) tjener sin fuldtidsmission på Bora Bora, en ø i Tahiti. Han har fortalt mig, at for ikke så længe siden kom stavspræsidenten ud til Bora Bora og fortalte missionærerne om, hvordan han var taget til frisøren for at blive klippet. Frisøren er medlem af Kirken. Han spurgte frisøren om, hvorfor tidsskriftet *Liahona* ikke lå blandt de andre tidsskrifter, som kunderne kunne læse. Frisøren lovede ham, at den næste gang, han kom, ville *Liahona* være blandt dem. Men den næste gang stavspræsidenten tog til frisøren, lå der stadig ikke nogen *Liahona*. Skuffet spurgte han frisøren hvorfor. Frisøren forklarede, at hver gang han lagde et *Liahona* på bordet, ville en person læse det, stille ham mange spørgsmål og bagefter spørge om vedkommende måtte beholde tidsskriftet. Frisøren sagde, at han havde ikke flere tidsskrifter at give væk af, men han tilføjede, at mange af de mennesker, der tog tidsskriftet med sig, blev undervist af missionærerne.

Kan I forestille jer, hvad der ville ske, hvis alle læger, tandlæger og frisører i Kirken lagde nogle få af Kirkens tidsskrifter i sit venteværelse? Kirken går frem på grund af de små og enkle ting, som medlemmerne gør.

Burdell Mulford, Utah, USA

Send feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Svarene kan blive redigeret med hensyn til længde og tydelighed. ■

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle eksempler.

»Opbyg tro på Kristus«, s. 12:

I slutningen af artiklen taler ældste Christofferson om tro som et handlingsprincip og et kraftfuldt princip. Overvej som familie at drøfte nogle af de udfordringer, I står over for, og de mål, som I kan sætte for at overvinde dem. Vælg et mål, som I denne uge kan arbejde på, hvor I husker, at vi med Jesu Kristi hjælp har magt til at gøre alt i overensstemmelse med hans vilje og tidsramme. Ved en senere familieaften kan I eventuelt drøfte familiens fremgang med de mål, I har sat jer.

»Fortæl om evangeliet ved at give af dig selv«, s. 16:

Når du fortæller om historierne fra artiklen, kan du bede din familie om at tænke på venner og familie, som I kan fortælle om evangeliet. Drøft, hvordan man kan være en ven og lytte kærligt, så man er forberedt, når muligheden for at bære vidnesbyrd dukker op.

»Personlig fremgang-bøn«, s. 58:

Læs Amalias oplevelse med at lære om at bede både morgen- og aftenbøn. Overvej at læse det, som Amulek belærer os om i Alma 34:17-27 om, hvordan vi bør bede. Du kan eventuelt spørge din familie, hvilken indsigt disse vers giver om, hvordan og hvornår vi bør bede. Afslut med at bære dit vidnesbyrd om bønnens kraft.

»Missionærvenner«, s. 60: Når du har læst artiklen, så overvej at lave en liste over kommende aktiviteter og møder i Kirken, der kunne interessere venner for hver enkelt i familien. Du kan eventuelt lave et rollespil over, hvordan man inviterer venner til en af aktiviteterne. Tal om, hvad det betyder at være en sand ven, især for dem, der ikke er medlemmer af Kirken. Afslut med at lægge en plan om at kontakte vennen og invitere vedkommende. ■

Vi er en lykkelig familie

Den familieaften, vi husker bedst, var en, vi havde på et tidspunkt, hvor vi havde det svært. På grund af ændringer i ledelsen havde min mand været igennem nogle udfordringer på arbejde og følte sig modløs.

Vi besluttede, at familieaften den uge skulle være til ære for ham. Hele familien skrev et takkebrev til ham, hvor vi fortalte ham, hvorfor vi elsker ham, og hvad vi håber for ham. Så lavede vi et album med billeder af familien på vigtige tidspunkter, så som årsdage, ægteskaber, beseglinger, fødsler og andre begivenheder. Vi skrev en kommentar ved hvert eneste billede, der sluttede med »Og derfor er vi en lykkelig familie.« Sidst på aftenen sang min datter og jeg en primarysang med en sætning, der minder om den (se »En glad familie«, *Børnenes sangbog*, s. 104).

Under familieaftenen kunne vi føle Frelserens kærlighed til os og den kærlighed, vi har til hinanden.

Jeg er taknemlig for den inspirerede befaling, vi har fået om at holde familieaften. Lydighed mod den befaling styrker os og forbereder os til at blive en evig familie. ■

Kenia Duarte dos Santos, Brasilien

HVAD ER JEG VÆRD?

Adam C. Olson

Kirkens Tidsskrifter

Efter fire år uden et fjernsyn og yderligere seks år med et genbrugsjernsyn, besluttede min hustru og jeg at købe et nyt fjernsyn. På grund af udgiften sammenlignede vi omhyggeligt modeller, mærker, funktioner og priser, inden vi endelig foretog et køb. Interessant nok gik jeg derfra, ikke blot med et fjernsyn, men med en vigtig indsigt i, hvordan vi fastsætter selvværd.

Vores oplevelse lærte os, at vi måler vores værd gennem sammenligning – med vores søskende, klassekammerater, jævnaldrende og kolleger. Selv om det giver god mening at fastsætte værdi gennem sammenligning, når man køber fjernsyn, så *er* vi alle som fjernsyn i livet.

At sammenligne os selv med andre for at fastslå vores værd, giver lige så meget mening, som hvis et fjernsyn så på de andre fjernsyn i butikken og ønskede, at det var 40 tommer i stedet for 27 tommer. Det giver ingen mening, for »hvem af jer kan lægge en dag til sit liv« (Matt 6:27) eller en tomme til sin skærmstørrelse? Apostlen Paulus advarede om, at folk »måler og sammenligner sig tværtimod med sig selv, uforstandige som de er« (2 Kor 10:12).

Vi bør heller ikke tage os af dem, der foretager sammenligningen på vore vegne og fortæller os, hvad *de* tror, at vi er værd. Selv om forhandleren har kontrol over fjernsynets pris, så kan han eller hun ikke fastsætte dens værdi.

Her er nøglen: Det er kunden, der ser på prisen, vurderer produktet og beslutter om det er prisen værd. Og i dette liv er der kun en Køber, der tæller.

Køberen afgør, hvad en genstand er værd.

Vor Frelser, Jesus Kristus, vurderede »produktet« – os, både samlet og individuelt. Han kendte til ugudelighedens dybde, som ville stå i forbindelse med den menneskelige familie.¹ Han forstod den forfærdelige, uendelige pris, det ville kræve af ham, »hvilken lidelse fik [ham], selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd« (L&P 19:18).

Og på trods af denne viden, *besluttede han stadig, at jeg var det værd.*

Uanset hvor meget jeg synes, at jeg falmer i sammenligning med andre, lige meget hvor lille en værdi andre ser i mig, så syntes Jesus, at jeg var værd den pris, han skulle betale.

En af Satans mest diskrete og dog mest ondskabsfulde taktikker er at gå til angreb på vores selvværd. Det er afgørende for mig at tro på, at Guds Søn ikke blot døde for verdens synder, men at han døde for *mine* synder. Hvis modstanderen kan få mig til at tro det modsatte, så kan min tvivl afholde mig fra at søge Frelserens forsonende nåde og vende tilbage til hans nærhed.

Hvis du tvivler på dit værd, så gå til Køberen for at få den eneste produktvurdering, der tæller. »Vi kan bede med tillid til, at vi kan føle Frelserens kærlighed til os,« har præsident Henry B. Eyring, førsteråd giver i Det Første Præsidentskab, sagt. »... Han elskede os ... så højt, at han betalte prisen for alle vore synder.«²

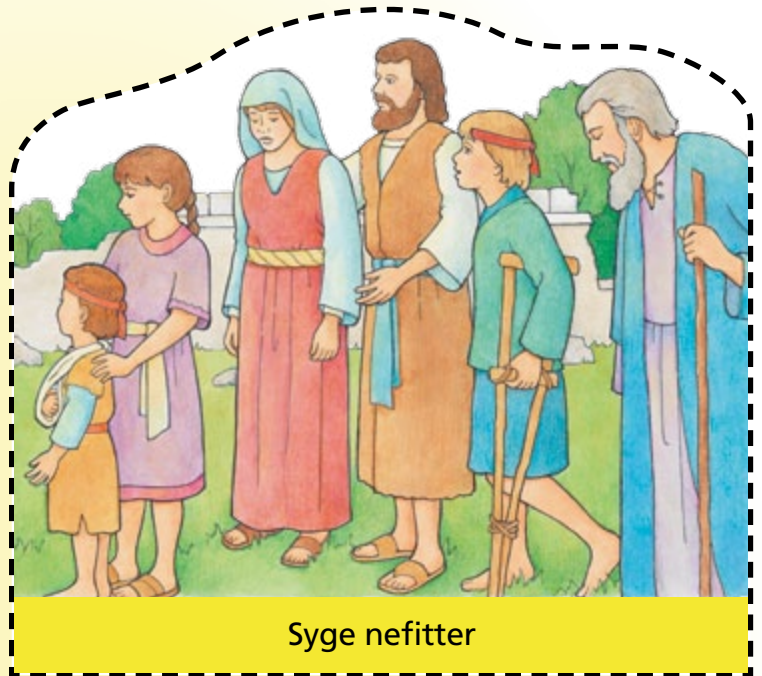
Med tro på den kærlighed tillader Frelseren sig at ændre vores liv og hjembringe sit køb. ■

NOTER

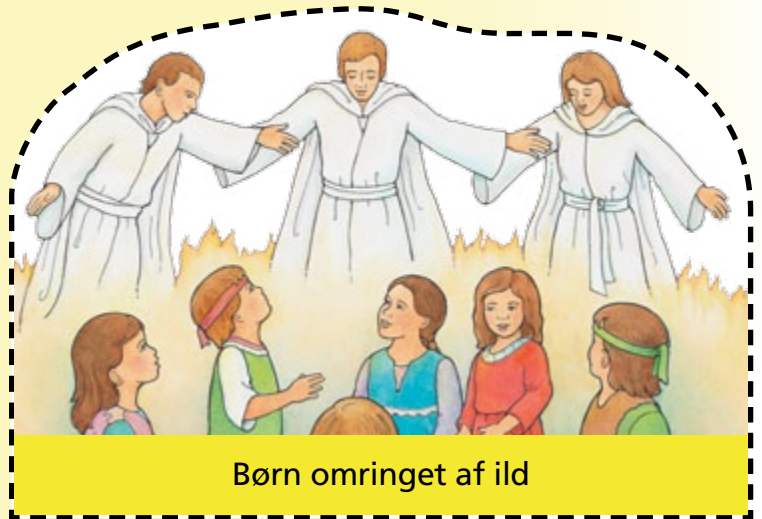
1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 402.
2. Henry B. Eyring, »Et barn og en discipel,« *Liahona*, maj 2003, s. 31.

Jesus Kristus

Syge nefitter

Børn omringet af ild

Jesus helbreder de syge
og velsigner børn

3 Nefi 17

I år indeholder mange numre af *Liahona* et sæt med figurer fra Mormons Bog. Du kan gøre dem mere solide og lettere at anvende ved at klippe dem ud og lime dem på karton, små papirsposer eller pinde. Gem hvert sæt i en kuvert eller pose sammen med det mærkat, der fortæller dig, hvor du finder den historie fra skrifterne, som figurene hører til.

Velfærdsprojekter og humanitære projekter, arbejdsformidling, missionskontorer, slægtshistoriske centre, templer, besøgscentre og mange, mange andre steder giver mulighed for senior missionstjeneste. Og seniorerne kan være sikre på, at deres kald kommer fra Herren, gennem hans profet. Herren kender den rette mulighed for hver enkelt missionær, der er villig til at tjene. Se »Seniormissionærer: Besvarer profetens kald«, s. 20.